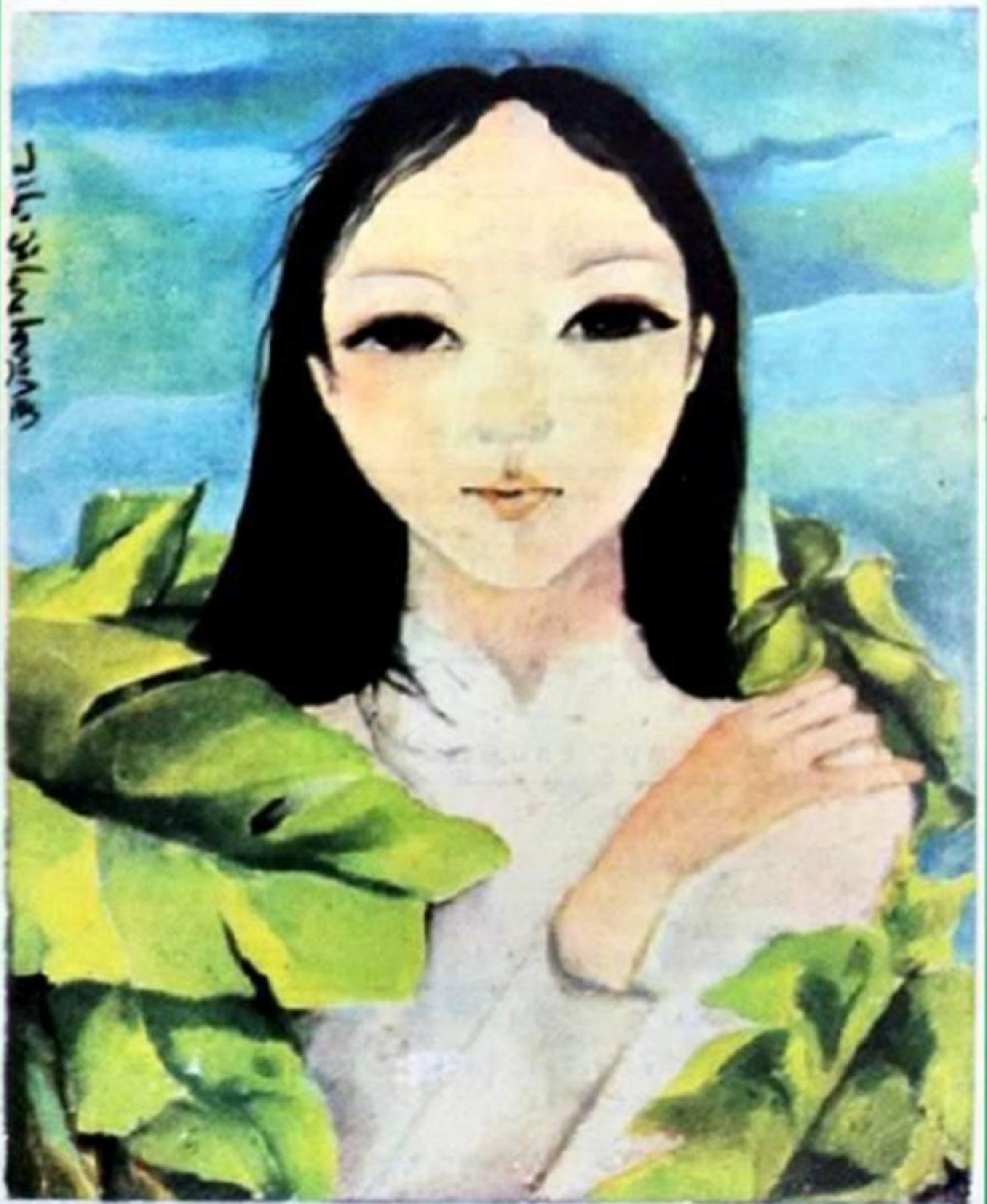


68

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương



tuổi ngọc

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

VĂN

con đường giáo dục kỹ thuật
những chiếc bóng nắng
nắng vàng
tan như sương mờ
còn lại một buổi chiều
gom trong ánh mắt
mưa xuống dịu dàng

PHẠM ĐÌNH THỐNG
PHẠM THANH CHƯƠNG
SAO HỒNG
NGỌC MINH
VŨ THỊ BÍCH THÁI
THÁI VŨ
ÁI BẮC

THƠ

hoàng anh tuần — vương mán — hồ ngọc ngữ — hoàng ngân
tôn nữ hoài mi — ngữ luân — văn công mỹ — hạ phúc
trầm — nguyên hoài mỹ — nguyên thị tuyết trinh — trần
văn nghĩa — hoàng thý châu

TRUYỆN DÀI

mộng ngoài cửa lớp
vuông cổ hèn

NHÃ CA
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạm phở
biết một biết mười
bệnh mới lớn
ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC
TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 14.9.72 ĐẾN 21.9.1972 | SỐ 68 | BỘ MỚI | giá 60đ

chuẩn bị
cho tuổi ngọc 70

Tuổi Ngọc 70 đang được tòa soạn o bế từng ly từng chút. Lê Vĩnh Ngọc vẽ hàng chục mẫu bìa. Luyện vẽ hàng chục mẫu bìa. Duyên Anh chọn kỹ càng. Hoảng Ngọc Tuấn, tác giả tập truyện Hình như là tình yêu, sau một tháng suy nghĩ mới có tên truyện dài cho Tuổi Ngọc: Tôi và em. Nhà văn Mai Thảo còn đang lựa một cái tên thật êm như nhung mượt như tơ. Bởi vì, truyện dài của tác giả Đề tưởng nhớ mùi hương, lần đầu tiên viết tặng tuổi ngọc Việt Nam phải là truyện dài ngà ngọc. Duyên Anh thì mãi loay hoay, gạch xóa, xé bỏ trang đầu của truyện dài Vẫn còn tiếng chim hót mà anh coi như là một truyện sáng tác đề tỏ lòng biết ơn giáo chức tiểu học Việt Nam. Những ngôi trường tiểu học nghèo nàn của quê hương ta, những em bé tô mực xanh ở trang vỡ lòng thầy có dạy bài học yêu thương. Những con chim liu lo hót. Những kẻ ngăn cấm tiếng chim hót. Những kẻ bắt dạy thù hận thay cho thương yêu. Nhưng chim vẫn hót. Và bài học yêu thương vẫn tỏa lan trong không gian khốn khó Việt Nam nhờ quý vị thầy có tiểu học. Vẫn còn tiếng chim hót, truyện dài tha thiết nhất một đời viết văn của Duyên Anh. Sẽ khởi đăng ở Tuổi Ngọc 70. Nhiều bài, nhiều mục lạ, hữu ích, sẽ xuất hiện ở Tuổi Ngọc 70. Với chữ in mới còn sắc cạnh. Với máy vừa thay ru lô. Với những tâm hồn gần bó, đoán chắc phải thực hiện bằng được một tuần báo lý tưởng của tuổi trẻ. Tuổi Ngọc phải vươn lên. Tuổi Ngọc phải mãi mãi vươn lên. Bằng sáng tạo và sáng kiến của chính mình. Xin bạn ngọc luôn luôn khích lệ Tuổi Ngọc trong tình yêu mến nồng nàn của quý bạn.





một văn thư đáng yêu nhất

Hẳn bạn ngọc còn nhớ bức tâm thư của tòa báo chủ nhiệm Duyên Anh đăng trên Tuổi Ngọc số 63? Ân huệ đã ban cho những tờ báo mà Duyên Anh thành khẩn xin Tổng Thống, Chính phủ và Bộ Thông Tin. Số báo tôi ở trang nhất, tòa soạn sẽ đăng bức thư tri ân Tổng Thống và Chính phủ của Duyên Anh. Hôm nay, tôi xin phép bạn ngọc đáng nguyên văn tờ văn thư đáng yêu, tờ văn thư mang lại niềm hy vọng, niềm phấn khởi cho những kẻ có thiện chí :

Sài Gòn, 9 tháng 9 năm 1972

Số 1293/BTT/PTTT/BC

Kính gửi Ông Chủ nhiệm tuần báo
Tuổi Ngọc

Thưa Ông Chủ nhiệm

Sau khi duyệt xét nội dung, chủ trương của quý báo và đơn xin đề ngày 22-8-72 của Ông Chủ nhiệm, Bộ Thông Tin đã chấp thuận miễn hẳn

tiền ký quỹ cho quý báo chiếu đoạn sau cùng của khoản 6 điều 4 mới sắc luật ghi trên.

Đồng thời, Nha tôi cũng xin lựa ý Ông Chủ Nhiệm là mọi thay đổi, nếu có, về nội dung hay chủ trương của quý báo về sau, có thể sẽ đưa đến việc xét lại quyết định này.

Trân trọng kính chào Ông Chủ nhiệm.

Giám Đốc Nha Báo Chí
TRẦN VĂN LƯU

Tờ văn thư quả là đáng yêu. Anh em Tuổi Ngọc (và cả bạn ngọc nữa chứ) mong đợi « nó » như một thí sĩ mong đợi cô Hạnh Phúc :

*Cô Hạnh Phúc, góm tôi chờ cô mãi
Xây dựng cô sút mẻ những bàn tay
Trầy bả vai nhỏ máu những chân
mày*

*Nhưng cô đến cả vùng trời hiện
hiện*

Vùng trời đó bắt đầu từ Tuổi Ngọc số 70, số báo mở đường cho một đời làm báo. Nó sẽ là vùng định cư của chúng tôi, của chúng ta. Văn thư có lưu ý Tuổi Ngọc không được thay đổi chủ trương cũ. Tuổi Ngọc đã hứa với bạn ngọc từ lâu. Rằng, nếu làm bầu Tuổi Ngọc thà giết nó trước đi còn hơn làm mất niềm tin của bạn ngọc. Tuổi Ngọc chỉ hay hơn, đẹp hơn. Tuổi Ngọc không thể dở hơn, xấu xa hơn, dù chưa một lần xấu xa, tồi tệ. (Ái Hoa).

xin được khen trung tâm học liệu lần đầu

Chương trình Truyền Hình Giáo
Dục do Trung Tâm Học Liệu của Bộ

Giáo Dục mới ra mắt những học sinh « ham đọc, hiểu học và ưa suy nghĩ » tối hôm 11-9-72 trên bảng tần số 9. Trung Tâm. từ nhiều năm nay, chỉ có Đỗ Vui Đề Học. Nay ra thêm chương trình mới quả là đã tiến bộ. Chương trình mới khởi sự bằng bài học về văn minh của « tiền nhân » Xơ me, Xơ mít những bốn ngàn năm xưa. Người điều khiển, giáo sư Cao Thanh Tùng với giọng nói trầm ấm, chậm rãi đã giúp cho học sinh hiểu rõ vài điều đại cương về nền văn minh cổ của nhân loại và những gì loài người hiện tại đang thụ hưởng nhờ nền văn minh ấy. Giáo sư Tùng không quên giáo dục : « Các em, các em phải tự hỏi ta đã đóng góp gì cho văn minh thế giới ? » Câu « tự hỏi » hơi khó « tự trả lời ». Đề từ từ rồi sẽ đóng góp Chương trình thật hữu ích cho cả người lớn nữa (kể cả tôi). Chỉ tiếc hai vị nữ giáo sư (nhất là vị người Việt gốc miền Bắc) nói nhanh quá, như đọc bài, thành ra nghe không kịp. Hy vọng sự nói nhanh sẽ bớt ga chút chút để mọi người kịp nghe đề học và hiểu. Lần đầu tiên được khen ngợi Trung Tâm Học Liệu tôi rất lấy một sự sung sướng. (Kiến Em)

phát triển giáo dục đại học trong nước

Sau ba ngày hội thảo về chương trình phát triển Đại học tại Nha Trang giữa các viện trưởng Đại học trên toàn quốc và Bộ Giáo Dục, đã đưa đến quyết nghị thi tuyển vào tất cả các phân khoa Đại học, kể cả

Luật, Văn Khoa, Khoa Học..., để làm tăng giá trị của văn bằng, chứng chỉ Đại học Việt Nam. Trước đó hơn một tuần, ông Tổng trưởng Giáo Dục cũng cho biết là, để tiết kiệm ngân sách quốc gia, trong tương lai, việc cho sinh viên du học cần sẽ được hạn chế. Từ đó, chính phủ sẽ cố gắng dành thêm ngân khoản để phát triển Đại học trong nước, mà việc thực hiện mô thức Đại học Cộng đồng là một. Từ đệ nhất Cộng Hòa, với mục tiêu của giáo dục được đề ra là Nhân bản, Khai phóng và Dân tộc đến đệ nhị Cộng Hòa, mục tiêu giáo dục là Thực tiễn và Đại chúng, người ta thấy có sự phát triển ồ ạt giáo dục Đại học qua việc các Đại học công, tư mọc lên đông đảo. Nếu thật sự tất cả các phân khoa đều tổ chức thi tuyển (Dĩ nhiên có thi là có người đậu kẻ rớt) thì những người rớt này sẽ học đâu? Từ trước đến nay, những tân sinh viên khi nào thi vào các ngành khác không lọt được cái nào, lúc bấy giờ mới nghĩ tới chuyện ghi danh học Khoa học, Văn hóa, Luật khoa hay các phân khoa ghi danh tự do ở các Đại học tư khác. Vì thế, các phân khoa này số sinh viên đông đảo dễ sợ. Có lẽ tổ chức thi tuyển vào các phân khoa Đại học để loại bỏ bớt một số sinh viên kém cũng hay. Những người đậu sẽ học hành thoải mái hơn và người rớt sẽ lo làm chuyện khác hơn là học hành lê phè. Chúng ta có quyền hy vọng với những sự cải tổ về giáo dục, đặc biệt là Giáo dục Đại học, một mai tình trạng giáo dục nước nhà sẽ sáng sủa hơn hầu có một lối thoát cho sự bế tắc giáo dục hiện nay. (Phạm Định)



con đường giáo dục kỹ thuật

PHẠM ĐÌNH THÔNG *trình bày*

Nhìn vào con số khiêm tốn các trường Trung học Kỹ thuật trên toàn quốc so với một dân số trên mười lăm triệu người, người ta lấy làm ái ngại về sự ít ỏi này. Như hầu hết những quốc gia đang trên đường mở mang, Việt Nam cũng đang chạy theo con đường kỹ nghệ hóa xứ sở. Nền giáo dục kỹ thuật trở nên cần thiết và quan trọng để góp phần kiến tạo quốc gia. Tuy nhiên, phải thành thật nhận định rằng những kết quả đã thu lượm được không mấy khích lệ, sau một thời gian ở giai đoạn thử thách của chính sách giáo dục kỹ thuật nói riêng, và giáo dục tổng quát, nói chung. Từ đó, chúng ta thử tìm hiểu tại sao lại có kết quả quá khiêm tốn như thế và nêu ra vài ý kiến thô thiển hầu góp được một chút gì trong công cuộc giáo dục nói trên.

Từ khi người Pháp rời Việt Nam để lại một đường hướng giáo dục lấy lệ qua Nha Học Chánh, các chính phủ, sau đó, với các ông Tổng trưởng Giáo dục đã tùy hứng mà đưa ra các chính sách giáo dục với những tên gọi nghe khá hấp dẫn: Nào là Nhân Bản, Khai Phóng, Dân Tộc (các tiêu chuẩn hồi đệ nhất Cộng Hòa) đến các chính phủ sau Cách Mạng 11-63 cũng chỉ được thể hiện ở các danh xưng. Và công việc của Bộ Giáo Dục cũng chẳng hơn gì công việc của Nha Học Chánh trước đó là bao. Giáo dục Kỹ thuật cũng chịu chung tình trạng đó.

Tại các trường Trung học Kỹ thuật, học sinh được thu nhận vào từ lớp tám (Đệ ngũ cũ), thay vì lớp sáu như các trường phổ thông, vì chương trình học của các học sinh kỹ thuật tương đối nặng hơn học sinh phổ thông nhiều. Mỗi tuần học sinh kỹ thuật thường phải học từ 35 đến 40 giờ. Nếu là học sinh ban chuyên nghiệp thì phải học từ 20 đến 25 giờ về nghề ngành mình theo gồm có phần lý thuyết và thực tập ở xưởng, và khoảng 15 giờ học văn hóa gồm có toán, lý hóa, sinh ngữ... Nếu là học sinh ban kỹ thuật toán thì ngược lại, nghĩa là từ 20 đến 25 giờ học văn hóa (ngang chương trình của học sinh phổ thông), và thêm khoảng 15 giờ học kỹ thuật, gồm

5 giờ Kỹ nghệ họa, 8 giờ học về nghề mình chọn trong đó có phần lý thuyết và phần thực tập ở xưởng... Những ngành chuyên môn được dạy ở các trường Kỹ Thuật gồm cơ khí ô tô, điện học, nguội và máy dụng cụ, kỹ nghệ gỗ, kỹ nghệ gò, hàn...

Trình bày phần trên để chúng ta thấy rằng chương trình học của học sinh kỹ thuật khá nặng và tốn kém (cho cả nhà nước lẫn học viên). Và thường thường các học sinh thi đậu vào trường Kỹ Thuật đều là học sinh khá. Sau 5 năm trời mài miệt học ở trường Kỹ Thuật và đậu được mảnh bằng Tú tài Kỹ thuật (nếu thi đậu suông sẻ) người tân sinh viên (có Tú tài Kỹ thuật) mang nhiều hào hứng và nhiệt tâm sẽ đứng trước một «khung cửa hẹp» của Đại học và sẽ cảm thấy bơ vơ lạc lõng ngay khi nhìn thấy cuối đường của những năm đèn sách. Phải nhận rõ rằng, đào tạo được một ông Tú tài Kỹ thuật quốc gia đã tốn khá nhiều tiền bạc so với một Tú tài phổ thông. Từ tiền trang bị các cơ xưởng tới tiền mua dụng cụ để học sinh thực tập không phải nhỏ. Tuy nhiên có một sự thực đau lòng cần nêu ra đây là, có nhiều phụ huynh học sinh khi cho con em thi vào trường Kỹ thuật không phải vì thích cho con em mai sau có một nghề trong tay cùng với số vốn kiến thức tương đối, mà vì thấy vào Kỹ Thuật, con em họ dễ thi đậu mảnh bằng Tú tài hơn ngoài phổ thông. Bởi số học sinh tương đối ít của các trường Kỹ Thuật. Lại còn chuyện được miễn thi Tú tài 50% tổng số học sinh lớp mười một nữa... Không những thế, trong thời gian học ở trường Kỹ Thuật, học sinh cũng gặp khá nhiều trở ngại trong sự học hành, nhất là ở các trường Kỹ Thuật tỉnh nhỏ. Toàn quốc chỉ có mấy trường trung học Kỹ Thuật, lớn. Trường Cao Thắng và Nguyễn Trường Tộ ở Sài Gòn. Trường Kỹ Thuật Đà Nẵng, Qui Nhơn, Vĩnh Long. Những trường này có cơ xưởng và dụng cụ thực tập cũng như tiện nghi học tập tương đối đầy đủ. Khoảng trên mười trường Kỹ Thuật nhỏ còn lại điều kiện học tập về chuyên nghiệp không được đầy đủ lắm. Ngay cả thành phần giáo sư giảng huấn cũng không bằng được các trường kia. Những trở ngại và điều kiện cũng như tinh thần học tập nêu trên đã đưa đến kết quả không mấy khả quan như nhiều người mong đợi. Có lẽ đó cũng là tình trạng chung của nền giáo dục ở đây.

Như đã nói, trong chương trình giáo dục trung học kỹ thuật gồm có hai ban; ban toán và ban chuyên nghiệp. Nếu học ban chuyên nghiệp, sau ba năm học (lớp tám, chín, mười) học viên sẽ được cấp bằng Trung học Kỹ thuật Chuyên nghiệp nếu đủ điều kiện. Và sau đó các học viên này phải về Sài Gòn thi vào trường Bách khoa Trung cấp để tiếp tục hoàn tất chương trình học ban trung học chuyên nghiệp trong ba năm nữa. Tỷ số thu nhận vào trường Bách khoa Trung cấp quá quá nhỏ so với số thí sinh từ các trường Kỹ Thuật toàn quốc. Một số những học viên không được vào Bách khoa sẽ trở qua học lại lớp mười ban toán. Một số khác cắt ngang sự học để ra đời mưu sinh, dĩ nhiên với số vốn kiến thức về chuyên nghiệp và văn hóa dang dở này, sẽ chẳng đạt được một sự dễ dãi trong công việc. Ở đây

chúng ta xin đánh dấu một ngoặc kép, tại sao bộ giáo dục không nghiên cứu kỹ lưỡng chương trình này để đến nỗi bị đứt đoạn ngang đây? Đúng ra, Bộ phải dành một ngân khoản để mở ngay tại các trường trung học ban chuyên nghiệp đệ II cấp tương đương với chương trình trường Bách khoa Trung cấp để giải quyết nạn « đứt gánh giữa đường » của các học viên chuyên nghiệp kỹ thuật nói trên. Dĩ nhiên vấn đề này đòi hỏi một kế hoạch soạn thảo kỹ lưỡng hơn để có thể trang bị dụng cụ cơ xưởng cũng như thành phần giáo sư giảng huấn cho các trường. (Thực ra thì các máy móc thực tập tại trường Bách khoa hiện nay cũng không hơn gì của các trường Kỹ thuật hạng trung ở các tỉnh. Chỉ cần lo đầy đủ ban giảng huấn thôi).

Kế đến vấn đề Giáo dục Kỹ thuật cấp Đại học lại càng rơi vào tình trạng bế tắc hơn nữa. Mỗi năm, các trường Trung học Kỹ thuật trên toàn quốc sản xuất khoảng trên 500 ông Tú tài Kỹ thuật toán và mấy trăm học viên tốt nghiệp Bách khoa Trung cấp (tương đương với Tú tài Kỹ thuật). Thế mà Trung tâm Quốc gia Kỹ thuật Phú Thọ chỉ thu nhận 300 sinh viên cho tất cả các ban kỹ sư, nhưng thu nhận cả những thí sinh có tú tài phổ thông! Đã gọi là Trung tâm Kỹ thuật đáng lý ra chỉ thu nhận những thí sinh có Tú tài Kỹ thuật. Vì, dù sao, qua 5 năm học ở trường Kỹ thuật họ đã có một căn bản tương đối vững vàng về kỹ thuật: Cả về lý thuyết lẫn thực hành. Và, như vậy, dĩ nhiên họ cũng dễ dàng theo dõi chương trình học ở ban kỹ sư hơn là những thí sinh phổ thông chân ướt chân ráo bước vào ngành kỹ thuật. Nói thế không phải là gây sự chia rẽ giữa phổ thông kỹ thuật gì cả, mà thật sự muốn đề nghị một giải pháp để có thể giải quyết phần nào sự bế tắc của Giáo dục Kỹ thuật hiện nay. Về phần các tân sinh viên có Tú tài phổ thông có nhiều phân khoa khác để theo học tiếp bậc đại học mà nếu để cho các tân sinh viên kỹ thuật vào đó sẽ phung phí nguồn nhân lực mà quốc gia đã đầu tư vào khá nhiều công kỹ tiền bạc. Hoặc giả, Bộ Giáo Dục dành riêng ban kỹ sư công nghệ chỉ thu nhận các thí sinh Tú tài Kỹ thuật. Bởi ngành này hầu như có liên quan mật thiết và cần một căn bản về kỹ thuật ở bậc trung học nhất. Hiện nay thì Bộ chỉ dành có phân nửa số sinh viên thu nhận thí sinh kỹ thuật cho ngành này thôi.

Thật không có gì bi thảm và buồn cười cho bằng các sinh viên có Tú tài Kỹ thuật chui vào học Văn khoa, Luật khoa hay các ngành nhân văn khác. Dĩ nhiên khi vào học tại các phân khoa này, cái kiến thức về kỹ thuật đã có dần dà rơi vào quên lãng vì không dùng đến. Và đôi khi nhớ lại những năm dài mài đũa quăn trên ghế trường kỹ thuật, trong các cơ xưởng thực tập, các ông sinh viên Văn khoa, Luật khoa này chắc chắn sẽ ngậm ngùi cho con đường học văn kỹ thuật, hay nói theo phía các nhà giáo dục là Con đường Giáo dục Kỹ thuật. Dầu sao cũng hy vọng một mai đất nước yên bình hơn, chính sách Giáo dục Kỹ thuật nói riêng và giáo dục nói chung sẽ được thực hiện tốt đẹp để góp phần kiến thiết xứ sở. Hy vọng bài viết nhỏ này sẽ được những người có trách nhiệm giáo dục đề ý đến và làm « một cái gì » để cải thiện tốt đẹp hơn nền giáo dục nước nhà.

12-9-1971



ý qua

Lá vườn mướt cạn hồn đêm
Trắng ôm tưởng nhớ, gió chuggen cảm thông
Môi say gói lấy môi buồn
Đôi bàn tay úp lên cõn bơ vơ
Gió từ kẻ lưa, khe tở
Ban đi ngàn rộng cõi bờ dẫm khơi
Kề yêu loãng nét lông mày
Đục lờ mỗi nhịp thở dài gởi trao
Sóng đàn gợn ngón tay phao
Tóc mềm chợt thấy lả vào dư hương

Im vắng

Nhớ từ cuối gót chân xanh
Vần vơ mắt gởi trong vành nón hoa
Trưa mơn phảng bóng cây thưa
Thoảng nghe áo trắng vờn qua sân trường
Gọi tên e nãg động vàng
Ý mây gỡ đẹp hai hàng mi cong.

nhớ xuống

Nước xuôi buồn lả mái chèo
Hai hàng mi gọi đừu hiu cuối ngày
Nhớ gần buộc gót chân mây
Ngần ngơ vạt áo chiều dài khẽ xanh
Buồn theo mộng nhỏ đi quanh
Nãg trãm lối rộng độc hành về khơi
Tóc thời lưu bước sông dài
Thuyền xưa chót lạc ra ngoài mắt xưa
Tuy còn nguyên điệu chèo thơ
Khoang tình đã lãng cơn mưa gói đầu.

HOÀNG ANH TUẤN



NẮNG VÀNG

Nắng rải vàng mặt sân trước nhà. Tôi đẩy cái cửa cổng màu xanh sậm hơn màu bẹ chuối, những ngón tay tròn sáng lên trong nắng xem như một gạch dài màu hồng trước mắt. Tôi yêu những ngón tay thân thuộc đó. Lúc buồn chỉ biết để vào giữa răng, cắn nhẹ nhẹ nghe cái gì đỡ buồn hơn, rồi sau đó thấy vui trở lại. Ở tuổi này của tôi chưa thấy hay nghe nỗi buồn nào mặn nồng hơn những cái thoáng qua như lớp gió buổi trưa nhiều nắng. Như trưa hôm nay, chia tay với con Thụy từ đầu ngõ để một mình xách cặp lên theo bóng nắng mái nhà người ta tìm con đường về nhà dài nhất. Tôi có cái lạ đó, thích đi dưới nắng dầu nắng thế nào, có làm rớt những hạt nước thấm áo cũng thấy êm ấm làm sao. Con Thụy lại ghét nắng, nó thích mưa, mưa nhẹ hạt êm dầm dệu trên tóc. Chắc con nhỏ mơ mộng nhiều. Mà nó cũng mơ mộng thật. Nó thích làm thơ, thích ca tụng vẻ đẹp về chiều. Cái gì dễ thương thì nó thích. Còn tôi, chỉ có nắng là đẹp. Tôi ung đi trong nắng như ung mẹ mua quà khi chợ về. Tôi mê nắng như mê người tình chưa vẽ ra hình ảnh. Với tôi, tình cảm hay tình yêu gì đó, có vẻ xa xôi, diệu vợi, gấp mấy lần đoạn đường từ nhà đến trường. Tôi đứng trong sân đầy nắng. Tôi đứng giữa những tia ấm áp xoi thủng lớp áo trắng hai tà. Dưới chân là đôi guốc đen còn mới, mặc dầu mẹ đã mua từ lúc nào. Mỗi ngày tôi tắm hẳn hai lần rồi đem ra tắm nắng lại. Có lẽ vậy mà hẳn còn mới như lúc mua. Mẹ có lần mắng át vào mặt con nhỏ. Tao không hiểu sao có con nhỏ như mi mê chỉ mê nắng l... Tôi thấy thích thích làm sao nghe lại giọng miền Trung của mẹ. Thỉnh thoảng mẹ mới cho nghe lại tiếng quê hương ấy của mẹ. Chờ bình thường thì mẹ dùng giọng Nam của ba. Ở nhà tôi kể cũng lạ, ba miền Nam, mẹ miền Trung

còn con thì đủ ba miền tổng hợp. Chị Khánh mê giọng Bắc của ông lính nào họ thủy nên cứ gặp chị là « tớ » với « ông ». Còn anh Lũy có lẽ chỉ thích lũy tre xanh của miền Tây nước ngọt hay sao mà tôi thường nghe anh ca tụng canh chua cá lóc. Anh Lũy hợp với ý ba, anh Lũy là con ruột của ba mà !... Còn tôi và thằng Hải thì không là gì hết. Thỉnh thoảng tôi nghe mẹ nói tiếng Trung thật lạ tai vì ở đó âm thanh nặng nặng sao như lời ầu ơ năm cũ. Mẹ cứ hứa chừng mô hòa bình mẹ dẫn con đi về Huế thăm xứ của ngoại. Mà chừng mô, cổ con đã dài quá mức rồi. Sự bình yên chỉ là điếm mút ở đường chân trời. Tôi định là sẽ mang đôi guốc màu đen này để về thăm ngoại. Đôi guốc làm lồi bình dị hơn những đôi giày tôi thường mang. Những năm học trước tôi có mang guốc bao giờ đâu. Kể từ tháng trước thấy con Thụy mang guốc đi học khua cả lớp nghe hay hay nên đứa nào cũng bắt chước con nhỏ Thụy. Tôi xung phong đầu. Tôi về năn nỉ mẹ đi chợ nhờ ghé qua hàng guốc, mà phải mua đôi ghét quái trắng tôi mới ưng bụng. Trưa đi học về tôi thấy mát dạ, mẹ đã mua cho con gái đôi guốc. Tôi khua suốt ngày, từ trên gác xuống nhà trên rồi qua nhà bếp. Anh Lũy đòi đem vệt đôi guốc quái quỷ ấy. Anh Lũy gọi guốc là vệt. Tôi chu mỏ, tôi làm trận với anh một nửa ngày để anh bằng lòng cho đôi guốc có mặt ở nhà. Thằng Hải thấy tôi mang guốc ngồ ngồ cũng đòi mẹ mua cho. Thế là ở nhà hết ngủ trưa, ở nhà mang thêm cái bệnh buốt óc. Ngày đầu tôi mang guốc đi học, có lẽ mang chưa quen nên chỉ một bước chân trước mà chiếc guốc văng tới đằng xa kia. Cả bọn rập nhau cười, làm tôi quê quá chừng. Nhưng bây giờ quen rồi, mang guốc nghề nghiệp như ăn vụng dưới bếp.

Tôi đứng tần mầu dưới nắng. Tôi chưa thấy nóng bao giờ. Ở đây có nắng cũng hiếm ghê. Chỉ những tháng về hè thế này mới thấy nắng. Chối chan lên cả những lá cây màu xám, soi rõ góc cạnh của cành đào nở hoa muộn. Với nắng thế này tôi ước ao lấy được một tấm ảnh của tôi tha thần trong sân như đôi mắt trong, màu nâu của con gái. Tôi yêu đôi mắt màu nâu đang có. Tôi yêu những ngón tay hồng trong nắng. Tôi tương tư sợi tóc dài mang trên vai, tôi ích kỷ thật, cái gì của tôi, tôi cũng đặt chữ yêu thật lớn. Tôi...

— Con quỷ ! Đi học về còn đứng đó hả ?

Không quay lại tôi cũng biết cái giọng dễ yêu đó của chị Khánh. Chỉ có chị Khánh mới gọi tôi « con quỷ ». Tôi nhún mảy, nhúu mặt làm con quỷ rồi quay sang nhát chị Khánh. Đôi chân trên đôi guốc lóc cóc chạy vào. Tôi vòng tay như người lớn.

— Thưa chị, em đi học mới về.

Chị Khánh trề môi.

— Ngươi ngất !... Mày đứng ngoài sân làm gì.

Tôi quay quay cái cặp trên tay.

— Em tắm nắng mà !

— Xi ! Làm như đầm chắc !

Tôi liếc chị Khánh một cái, ngoe nguẩy đi vào. Ở nhà có hai chị em mà cũng ăn hiếp. Vải trời cho người trai xa lạ đó rình chị ấy đi đâu cho mau mất. Tôi gõ guốc xuống nền gạch ô trắng đỏ. Tôi đi thẳng vào bếp. Mũi của tôi đã đánh được mùi cá chiên khét. Tôi phải báo cho mẹ hay mới được, kẻo không thì ba chê. Tôi chạy lại chảo cá. Úi chà ! Cá chiên vàng như miếng kẹo đậu phộng. Tôi láu táu :

— Thưa mẹ con học mới về.

Chị Khánh ở đâu sau lưng.

— Xạo ! Nó về một tiếng hơn rồi mẹ.

Mẹ cười hiền như bà Bụt :

— Ừa ! Tao biết rồi. Nó mê năng hơn mê mẹ.

Tôi lắc đầu, hai mảnh tóc hai bên vai đang đưa theo.

— Con mê mẹ trước rồi mới mê năng chớ bộ.

Rồi tôi giả bộ :

— Mẹ để con trở cá hộp mẹ nghe.

Chị Khánh lại.

— Thôi cô đi, lo thay quần áo rồi tiếp mẹ và tui dọn cơm hôm nay có khách.

Tôi tròn mắt.

— Có khách. Ai vậy chị Khánh ?

Chị Khánh cười.

— Một lát biết. Bí mật mà !

Tôi véo chị một cái ở cánh tay. Ác nhé ! Rồi chạy lên gác thay quần áo. Lúc đi ngang gang sơn riêng của anh Lũy tôi bắt gặp đồ đạc nhà « banh » treo đầy trong đó. Tôi đứng lại giây lát. Ai vậy kia. Bạn anh Lũy có ai thân đến nỗi đến nhà chơi rồi ở lại đây. Tôi nhìn quanh không có ai, rón rén đi vào phòng. Lật cái áo lên nhìn ngay bằng tên của khổ chủ. Thịnh. Tôi lặp lại cái tên xa lạ đó. Thịnh. Thịnh là ai. Câu hỏi to như bằng tên nắm chặt đầu. Tôi đứng hồi lâu, mắt kính. Tôi nhớ rồi. Chú Thịnh, bạn già già của anh Lũy. Hình ảnh người đàn ông cao cao, dần dần người với đôi kính trắng trên khuôn mũi. Chú Thịnh đó. Hình như cách đây nhiều năm gì chú có ghé một lần. Chú đi lính từ năm tôi đậu vào đệ thất. Ừ đúng rồi, năm ấy chú và anh Lũy đưa tôi đi thi. Cái xe mô-by-lét xanh tôi ngồi yên sau ghế để được chú Thịnh đưa nhỏ Ngọc đến trường thi. Lúc ấy nhỏ xanh mượt như lá chuối mà ngày nay mới an vị ở trường nhà ! Năm nay tôi học đệ tứ. Ừ ừ cũng bốn năm rồi ít ỏi gì. Tôi thấy hay hay khi có một thêm một người trong nhà. Mà hình như có đạo chú Thịnh dạy anh Lũy học nữa. Mang ý nghĩa ấy cho đến lúc đi xuống những nấc thang gỗ. Tôi làm thỉnh để một lát chọc quê chị Khánh. Tôi giả vờ như không hay biết. Tôi phụ với mẹ lau những cái chén lấp men xanh. Chị Khánh có vẻ lãng xãng nhiều, lúc hai đứa cầm cái lọ tôi để làm nước mắm ớt, chợt chị Khánh đập lên tay tôi, mũi lưỡi dao sượt nhẹ vào da đau điếng. Tôi muốn khóc để dọa chị. Chị cũng lính quỳnh xuyết xoa hộ tôi. Tôi chu miệng.

— Trả thù em phải không.

Chị Khánh vỗ vỗ vào vai con nhỏ.

— Thôi chị xin lỗi mà. Nói cái này cũng nghe. Tôi cho chị Khánh dụ tôi sau khi làm lỗi.

— Không thêm nghe chị.

Chị Khánh cười.

— Mời nãy nhỏ có thư nhỏ ới !

Mắt tôi sáng lên.

— Thư gì chị. Của ai...

Chị Khánh ra dấu tay.

— Biết mà ! Nghe thư là mắt cô sáng rực như đèn xe. Tôi liếc chị một cái bèn như dao thái thịt.

— Em mong thư con Hân. Nó về Nha trang chơi với Ngoại nó chờ bộ ai đâu....

Chị Khánh làm vẻ bí mật:

— Còn lâu à cô ! Chờ không phải in hình tổ quốc không gian sao ?

Tôi tròn mắt.

— Em mà quen với ai đâu.

Chị Khánh trề môi.

— Đừng dấu cô, tôi biết hết rồi.

Tôi cúi mặt, cười cười lấy lệ. Nhớ tuần trước, khi tôi và con Thụy đi học về. Lúc hai đứa đang há miệng cười cái ông có mái tây hiền ưà đứng ở cổng trường. Chẳng biết như cái gì, hai đứa còn đang tìm cái tên nào đặt cho đáng, thì một cái kết đen bay thẳng vào mình tôi rồi rớt nằm dưới chân, ôi và con Thụy há cả mắt lẫn miệng ra nhìn cái kết ngộ ngộ đó, thì thấy chiếc xe chở hàng nhỏ loại xe của Pháp dừng lại. Trên xe có hai chàng Tổ Quốc Không Gian nhìn hai đứa không nói một lời. Tôi nhìn kỹ mới thấy một chàng mất nón. Quê quá. Tôi kéo Thụy đi tuốt. Một lát thấy xe, chạy theo chàng mất nón cảm ơn tôi chặn gió lại để nhặt nón cho chàng, tôi cười trong bụng. Ắn nói gì lạ rứa ông. Nhỏ Thụy láu táu hơn phê bình ngay. Sao ông để đầu bay vậy. Chàng bay nón cười trừ, phải trả lời làm răng cho ớn. Tôi thấy chàng bay nón có nụ cười hiền hiền, chỉ biết như vậy thôi. Rồi đến khi chàng xin địa chỉ ở nhà để thỉnh thoảng đến thăm hai cô, thì lại nhỏ Thụy xí xọn cho ngay cái tên hiệu đại diện nhà của tôi ở mà bảo đó là đại bản doanh của hai cô. Tôi tức con nhỏ Thụy muốn tung xẻo cho nó chết luôn. Sau đó tôi giận nó hai ngày, và bây giờ thì thư bay đến. Tôi phải rửa thêm con Thụy, nhưng cái cảm giác lần đầu nhận thư nó làm sao...

Tôi theo chị Khánh lên gác lấy thư. Cái thư mỏng như miếng lá. Nó làm tôi thất vọng. Chị Khánh cười cười, dí ngón tay vào trán tôi.

— Cô chếc nghe !

Tôi cãi chính:

— Tại người ta gửi thư chờ bộ.

Khi chị Khánh đi xuống, tôi tìm cây kéo cắt nhẹ nhàng một đầu thư.

Tờ giấy mỏng màu trắng cũng dễ thương. Nhưng sao chỉ vài hàng hỏi thăm sức khỏe và hỏi thăm nhỏ Thụy nữa. Ở dưới đề tên Tuấn. Tôi vứt lá thư lên bàn. Người gì mà viết ngẫu ngùn. Tôi thấy ghét làm sao cái ông nón bay ấy. Tuấn, là cái gì nhỉ? Sao không thêm dấu sắc hay dấu hỏi mà lại trơn không dấu thế này. Tôi nhớ cái nón bay rơi xuống chân ngộ ngộ...

Chú Thịnh và anh Lũy về rồi. Tôi nghe tiếng ồn ào hơn. Tôi bỏ lá thư của ông nón bay vào học tủ rồi chạy xuống. Nấc thang cuối cùng tôi dừng lại. Chú Thịnh dậm bước đi lên. Tôi mở to mắt nhìn chú. Chú có vẻ ngạc nhiên. Chỉ vào tôi hơi hỏi nhỏ.

— Mỹ Ngọc phải không.

Tôi cười thành tiếng.

— Chú Thịnh đây rồi.

Chị Khánh, anh Lũy ôm bụng cười tôi và chú Thịnh. Ai cũng cho cái màn nhìn nhau đó đáng được đăng báo. Tôi bước xuống theo tay chú Thịnh đưa ra. Chú vẫn vậy, dáng cao, dần dần như thuở nào. Tôi nghe chú nói với anh Lũy.

— Mỹ Ngọc lớn tao không ngờ. Ra đường chắc phải kêu bằng cô.

Tôi cười nhìn ngay chú Thịnh.

— Em phải lớn chứ chú, nhỏ hoài sao.

Chú Thịnh còn ràng nói với anh Lũy.

— Ngày xưa chở Mỹ Ngọc đi thi. Cô bé ngồi như con mèo uớt.

Tôi nhún mặt. Chú ác ghê! Rồi chạy xuống bếp với mẹ.

Buổi cơm ngon như đĩa cá rán vàng ngậy. Tôi vừa ăn vừa nghe ba nói chuyện lính tráng với chú Thịnh. Thịnh thoảng mẹ lại chêm vài câu. Tuổi đời làm câu nói của chú Thịnh già dặn thêm. Chú có lời suy nghĩ mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Tôi cũng thấy anh Lũy phụ vài câu nói. Thắng Hải láu táu khoe ba cái búng mai của chú ba chề.

Tôi phụ với chị Khánh dọn dẹp xong, lên gác nằm dài ra giường lấy cái thư đọc nữa. Nắng ở ngoài rọi hắt vào cửa sổ. Cái màn mỏng không đủ sức giữ nắng nên nắng tự do bò trên giường. Tôi đẩy cái chân xích ra ngoài nắng. Nắng chụp lấy chân, nắng rán chân tôi nóng lên. Tôi phá cười một mình tần ngần như đối tay hay bày vẽ. Chị Khánh học bài ở bàn quay nhìn tôi ngạc nhiên. Có lẽ chị cho tôi chơi nắng riết rồi điên với nắng. Tôi để mặc chị nghĩ thế nào thì thế. Tôi tiếp tục chơi với nắng. Chợt tôi có ý nghĩ, không hiểu cái anh chàng nón bay đó có như nắng không. Tôi thấy vui vui vì so sánh và tôi cười một mình.

SAO HỒNG



những chiếc bóng nắng

PHẠM THANH CHƯƠNG

Buổi tối, Phiến ngồi tần mẩn bên ngọn đèn đan chiếc áo len cho đứa em gái. Bà cụ nằm trên chiếc giường gỗ kê sát vách khuất sau tấm màn vải ho hục hặc gọi chuyện với lão giữ ngựa, bà cụ nói chậm rãi, giọng có chút gì bức bối buồn tình.

Bên ngoài, trời găm giữ một lúc rồi đổ mưa, thằng bé từ phía chuồng vịt dòn dác chạy vào, hai bàn tay run rẩy xoa xoa liên hồi. Phiến nhìn nó ướt át, tội nghiệp. Đan vịt bỗng kêu ồn ào. Thằng bé vụt chạy ra ngoài, lội bì bõm, có lúc Phiến nom thấy chiếc bóng hắt hắt bằng chơi vơi như chiếc lá. Bên kia tấm màn, đóm lửa nổi sáng từng hồi, có lẽ lão giữ ngựa đang hút thuốc. Câu chuyện giữa lão và bà cụ dường như bị lãng quên từ lúc cơn mưa ập tới.

Về khuya, mưa rõ giọt đều đặn, bà cụ thỉnh thoảng thức dậy ho tù mù trong khoảng tối không nom rõ. Thằng bé ngồi hong lửa và cất giọng hát như tiếng dế gáy se se ngoài luống cải.

Từ hồi anh Trạng đi, ngày ngày dưới đường xe cộ vẫn chạy ầm ỉ. Phiến cũng thôi cột tóc bím bằng hai cái nơ vàng như lúc còn ngồi học bên cửa sổ, lắng nghe anh Trạng ôm đàn gảy bài Hương Xưa.

Chiều ba mươi, nắng trải vàng trên hàng sấu đông phía ngoài bãi mía, bà cụ chống gậy ra đứng nhìn những con chim sẻ hom hem kéo nhau về đậu dưới ruộng lúa, bóng ngôi giáo đường tô đậm một khoảng mát trên bãi cỏ, nơi mà xưa kia anh Trạng thường ôm sách ra ngồi học rồi nằm dài ra hát những bài ca có âm điệu buồn thảm. Phiến còn nhớ trời trở rét dữ dội vào những ngày cận tết, bà cụ bận áo dạ xám ngồi gói bánh chưng bên hông nhà gạch nghe tiếng chim khách kêu ngoài ngõ bảo Phiến là thằng Trạng sắp về.

Đêm giao thừa Phiến ngồi canh nồi bánh chưng và nghe anh Trọng kể chuyện về cuộc đời một đứa trẻ chăn cừu. Câu chuyện cảm động làm Phiến muốn khóc.

Đàn chim sẻ vụt bay, trời lạnh khô trên những gốc rạ mới cắt, Phiến đạp xe lòng vòng gần ngôi giáo đường. Lúc trở ra, Phiến cúi đầu chào ông cha đạo cầm ba toong đang dạo chơi dưới hàng dừa. Quãng đường ra chợ vắng vẻ. Thỉnh thoảng Phiến gặp vài thầy giáo đứng hút thuốc đợi xe bên những mô đá, khi về trời đã tối, điện sáng vàng trên những chùm lá. Phiến thấy bóng mình lay động theo từng ô nước đi qua. Ngôi giáo đường của ông cha đạo đương đổ chuông bồi hồi. Phiến hy vọng lúc trở về sẽ thấy anh Trọng ngồi nơi bục cửa chuyện trò với đứa em gái để bà cụ nghe lòng ấm lại trong một thoáng yên vui nào đó, chợt đến bên cạnh những trống vắng hun hút của gia đình.

Thụ ra ngồi dưới hàng dương. Biển trở động và gió tung cát từ mù dưới bãi, bọn học trò ngồi ngáo dương trở về trên những chiếc xe phả um khói. Ngày chúa nhật ngủ muộn, khi thức dậy Thụ không nom thấy Rạng đứng chải tóc chỗ hông tủ như mọi lần. Rạng có thói quen chải tóc theo kiểu các lãnh tụ và mân mê những sợi râu mọc lười biếng hai bên mép bằng mấy ngón tay cung lại. Điện bộ hắc có lần Hiền nom thấy kẻ với Thụ rồi cười khúc khích trong giấc ngủ.

Thường thì Hiền về trễ vì ra ngồi nán lại trông xuống những người tắm dưới biển. Hồi Thụ chưa tới, Hiền thích đi dạo phố một mình rồi ra biển kêu chai coca ngồi uống, ngày thường biển vắng và buồn, Hiền nhìn những dấu chân chi chít trên bãi nhớ Thụ muốn khóc, nhưng bản nhạc mở đi mở lại hoài hủy để làm ngủ gục.

Khi Thụ về thì phố bị cúp điện, căn phòng tối lờ mờ, Thụ ngồi ngoài hiên nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, một lúc Hiền ra với mái tóc ướt ướt che khuất khuôn mặt bầu bĩnh. Thụ chăm thuốc nhìn xuống những người đi dưới đường, một trái hỏa châu vụt sáng rồi tắt đi gấp gáp phía chân núi. Điện sáng trở lại cùng lúc Rạng cỡi xe về nổ vang ngoài ngõ. Thụ búng mẩu thuốc đứng dậy theo Rạng vào nhà. Trời hục hặc muốn đổ mưa. Rạng đứng nơi bục cửa khom tay vãn về mấy sợi râu rồi bỏ ra ngồi khuất sau tàng cây trướng cá hát nho nhỏ. Hiền cười khúc khích phía sau, Rạng quay lại hỏi: Bộ tu hát dở lắm sao chị Hiền? Không có. Thế thì cười gì? Ừa, cái anh này hay l... Rạng cười nhanh nòn sỏ vào mồm giắt Hiền rồi đạp xe nổ vang chạy xuống mé biển.

Hiền bần áo len ngồi chấm bài bên cửa sổ với lọ dầu cù là gói trong chiếc mũ soa chút chút lại mở ra xoa xoa lên trên trán đầy vết bệnh hoạn. Hết hè, đi dạy trở lại, Hiền thấy trong đám học trò đã có vài đứa chừa râu.

Căn nhà bất chợt trở nên lạnh lẽo, chiếc lược của Thụ bỏ quên trên góc tủ còn dính vài sợi tóc. Không còn gì của Thụ để lại, cơn giận đã làm mù mắt những ngày thương mến. Hiền xuống phố kêu tô bún ngồi ăn, lúc về ngang qua ngôi trường, Hiền nom thấy một lớp người Hời lực lưỡng đương bỏ hai gốc phượng trước cổng. Hiền đứng lại gọi chuyện với một người đàn ông vắn chiếc khăn mỏ quạ đứng bên hàng rào kẽm. Câu chuyện rời rạc, buồn bã và trong ánh sáng của điều thuốc, Hiền nom thấy chòm râu gã thưa thớt rung rinh, tiếng nói của gã cũng quá nhỏ, đôi lúc Hiền chỉ còn nghe tiếng sóng như văng lại từ một chốn mơ hồ nào khắc khoải vô cùng.

Đêm đó Hiền mơ thấy người Hời gồng gánh trở về tràn ngập thành phố và bắt đầu xây cất những chiếc tháp có hình thù dị hợm.

Lão giữ ngựa mang đầy những trái lục lạc bước vào căn nhà đột nát, thằng bé chăn đàn bò trở về, hẳn nghe loáng thoáng tiếng khóc đừ đăm của đứa em gái sau khung cửa đã nhờ nhờ tối. Phiến đi chợ rồi không về từ một tháng nay. Bà cụ nằm chết phía sau tấm màn hoa cà...

Bất chợt thằng bé bỏ chạy ra đứng trên chiếc cầu gỗ, hẳn nhớ cũng một buổi chiều, nhưng lâu vô cùng, hẳn ra đứng dưới rặng mù u nhìn ông cụ cao lớn ngồi đọc sách cho đứa em gái nghe bên kia mô đất.

Thời yên vui đó đã qua. Điều mà thằng bé vừa nhận ra cùng lúc những giọt lệ lăn tròn trên đôi má...

PHẠM THANH CHƯƠNG

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC
CUỐN TÂM BÚT GẶP NHIỀU LẶN ĐẠN
CỦA **DUYÊN ANH**

BÒ SỮA
GẶM CỎ CHÁY
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
xuất bản

Giá 280 đồng



NGUYỄN THẾ

địa lý

1) Việt Nam Cộng Hòa có bao nhiêu tỉnh? Tên các tỉnh ấy?

2) Hoa Kỳ có tất cả mấy tiểu bang? Tên các tiểu bang?

LOAN (Sài Gòn)

1) VNCH gồm Đô Thành, 10 Thị Xã và 44 Tỉnh.

— Tên của 10 Thị Xã: Huế, Đà Nẵng, Qui Nhơn, Đà Lạt, Nha Trang, Cam Ranh, Vũng Tàu, Mỹ Tho, Cần Thơ và Rạch Giá.

— Tên của 24 Tỉnh: Quảng Trị, Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Quang Tín, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Ninh Thuận, Bình Thuận, Phú Bồn, Tuyên Đức, Kontum, Pleiku, Darlac, Lâm Đồng, Quảng Đức, Phước Long, Bình Long, Bình Tuy, Phước Tuy, Long Khánh, Biên Hòa, Bình Dương, Tây Ninh, Hậu Nghĩa, Gia Định, Long An, Định Tường, Kiến Tường, Kiến Phong, Kiến Hòa, Gò Công, Vĩnh Long, An Giang, Châu Đốc, Phong Dinh, Sađec, Ba Xuyên,

Bạc Liêu, Vĩnh Bình, Chương Thiện, Kiên Giang và An Xuyên.

2) Hoa Kỳ gồm 50 tiểu bang:

Alabama, Alaska, Arizona, Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware, Florida, Georgia, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minnesota, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West Virginia, Wisconsin, Wyoming.

tia ultra-violet và infra-rouge

1) Cho biết về các tia infra-rouge và ultra violet. Tác dụng?

2) Trong thái dương hệ, hành tinh nào lớn nhất và nhỏ nhất?

3) Quốc gia nào chuyên về ngành đóng tàu lớn nhất thế giới?

4) Trụ sở của tổ chức liên phòng Đông Nam Á đặt ở đâu? Ai là Tổng Thư Ký?

5) Nhà văn có bút hiệu Mark Twain tên thật là gì?

6) Cho biết về Công Xã Ba Lê?

7) Trụ sở Liên Hiệp Quốc có phải đặt ở Nữ Ước không? Hiện giờ ai là Tổng Thư Ký?

UNG BÚT (Cần Thơ)

1) Ánh sáng trắng của mặt trời khi chiếu vào một lăng kính sẽ được chia ra thành những dải ánh sáng màu đi từ màu đỏ tới màu tím. Đó là những tia sáng mà con mắt có thể

nhìn thấy. Hai bên quang phổ (spectre lumineux) nói trên, sát cạnh tia đỏ có tia hồng ngoại (infra rouge), sát cạnh tia tím có tia tử ngoại (ultra violet).

Tia hồng ngoại do nhà thiên văn Herschel, người Anh, khám phá vào năm 1800. Tia này mắt không nhìn thấy, khác với ánh sáng nhìn được là có chu kỳ thấp hơn và làn sóng dài hơn. Tia hồng ngoại có năng lực làm các phân tử chuyển động nhanh hơn và do đó tiết ra nhiều nhiệt độ hơn. Với đặc tính này, tia hồng ngoại đã có nhiều ứng dụng trong đời sống hàng ngày, đặc biệt trong việc khử nước trong các thực phẩm (nếu để thực phẩm khô đi trong một thời gian dài, một số vitamines trong thực phẩm sẽ bị hư), giúp các động cơ xe hơi ở các xứ lạnh khỏi bị băng giá... Tác dụng kỳ diệu làm cho người ta nói đến nhiều nhất là việc dùng tia hồng ngoại để chụp hình trong đêm tối và chế tạo những máy nhắm trong đêm được dùng trong lãnh vực quân sự kể từ đệ nhị thế chiến.

Tia tử ngoại do nhà vật lý Đức Ritter khám phá năm 1801. Tia này mắt không nhìn thấy và khác với tia sáng nhìn được ở chỗ có chu kỳ cao hơn và làn sóng ngắn hơn.

Tia tử ngoại sản xuất được vitamine D trong cơ thể. Người ta khám phá tia tử ngoại tác dụng vào chất béo ergosterol ở dưới làn da và biến nó thành vitamine D. Từ khám phá đó ngày nay rất nhiều thực phẩm chứa đựng vitamine D nhân tạo.

Một ứng dụng quan trọng nữa có tia tử ngoại là tác dụng khử trùng, nay rất phổ cập trong lãnh vực y khoa.

2) Trong thái dương hệ ngày nay người ta mới tìm thấy có 9 hành tinh (không kể các vệ tinh như mặt trăng chẳng hạn), trong số đó có hành tinh xa mặt trời nhất là Pluton mới được khám phá năm 1930 và còn nhiều đặc tính chưa được xác định

Trong số 8 hành tinh còn lại đã được quan sát và nghiên cứu từ lâu thì lớn nhất là Mộc Tinh (Jupiter) có đường kính xích đạo dài 88.700 dặm, và nhỏ nhất là Thủy Tinh (Mercure) có đường kính xích đạo dài 3.100 dặm.

3) Hiện nay Nhật Bản là quốc gia đứng hàng đầu trong kỹ nghệ đóng tàu.

4) Trụ sở của Tổ Chức Liên Phòng Đông Nam Á đặt tại thủ đô Bangkok của Thái Lan.

Tổng Thư ký của Tổ Chức này là Trung Tướng Jesus Vargas, người Phi Luật Tân.

5) Nhà văn có bút hiệu Mark Twain, tên thật là Samuel Langhorne Clemens.

6) Công Xã Ba Lê là cơ cấu cách mạng được thiết lập tại Pháp ngày 10-8-1792 và sụp đổ vào ngày 29-7-1794 với cái chết của Robespierre.

Ba năm sau cuộc cách mạng Pháp (1789), trong cuộc tranh giành ảnh hưởng và quyền lực, phe chủ trương Cách mạng cực đoan mà thủ lĩnh là Robespierre đã vận dụng dân chúng Ba Lê nổi loạn cướp chính quyền tại Ba Lê, lập Công Xã để hậu thuẫn cho chủ trương cực đoan. Nhiều biện pháp quá khích đã xuất hiện trong thời gian này, như tòa án cách mạng, tòa án nhân dân, ủy ban cứu quốc v.v... Những vụ tàn sát đối lập đã xảy ra. Đó là thời kỳ được mệnh danh là « Thời Khủng Bố ». Nhưng đại đa số dân Pháp đã phản ứng lại, và với sự xử tử Robespierre, Công Xã Ba Lê bị giải tán.

7) Đúng. Trụ sở Liên Hiệp Quốc được đặt tại Нью Уорк, Hoa Kỳ (Nhưng một số lớn các cơ quan trực thuộc LHQ có trụ sở tại Thụy Sĩ và việc cung cấp dịch vụ cho các cơ quan này đã là một trong những nguồn lợi chính của Thụy Sĩ).

Đương kim Tổng Thư Ký LHQ là ông Wadheim, người Áo.

mùa hạ thơ ngây

tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
trên cành cây còn đầy những bông hoa
ngát thơm những kỷ niệm vô cùng mới
lần ấy, chắc tôi buồn như mùa hạ thơ
ngây
như buổi mai mặt trời nắng chói
khô những cành mộng lười hoa
khô những con đường cỏ dại
xác phượng gầy trên lối quê hương
tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
những đôi mắt tròn như đôi mắt nai
những đôi mắt hiền như hơi thở nhẹ
chắc còn vương những ước mơ dài
chắc còn nhìn những chiều mây trắng
chắc còn lo sợ nắng mùa hè
những lần ấy chắc tôi thấy vui
hơn những cành lá nhỏ
thơm tuổi mình trên dấu chân nai
qua một đời ngoài nhìn trở lại
vườn thơ ngây còn dấu chân mình
đi trên xác lá vàng khô
cuối sân trường xôn xao kỷ niệm
những kỷ niệm màu vàng của lá
những kỷ niệm màu xanh yêu thương
ép trong từng trang giấy vở...
hãy gỡ nhẹ lời thơ khép kín
còn trong tim chưa nói một lần
hãy im lặng bờ môi mấp máy
lời trao nhau thành nỗi ghen ngạo
lần ấy, chắc tôi buồn như tiếng hát
loài ve
như nỗi chia xa vô tình chợt đến
trong gió mùa hè không một bóng chim...
tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
trong màu vàng khô của nắng
trong nỗi ưu phiền của cây
những cành lá quê hương tôi nghiệp
ngược lên nhìn từng dấu tuổi thơ
qua những đoạn đường sớm mai chờ đợi

NGŨ LUÂN

thời nghe chim hót

giã từ em sớm tình sương
con chim nhỏ ở cuối đường bỏ đi
anh về mơ bóng chim đi
thời nghe tiếng hót mê si đạo nào

ý về rồi đi

em về ngọn lá vừa xanh
con chim con sáo trên cành hót vang
em đi chiếc lá mới vàng
trong ánh trời bỗng ngỡ ngàng đổ mưa

đón em về

đón em về chim hót
trên mái cao ửng hồng
ngàn ngơ trời nhỏ giọt
chiều tìm ở mắt trong
VĂN CÔNG MỸ

hương êm

Chiều nghiêng nắng đỏ hiền nhà
Vàng bao nhung nhớ theo tà áo em
Nghe lòng vang chút hương êm
Chiều trên lối mộng đời thêm nỗi buồn



Tình yêu bây giờ

Em về gõ cửa lòng tôi
Hồn vang động lại một thời yêu đương
Em về xanh lá con đường
Mở hồn tôi chút ngai ngừng năm xưa
NGUYỄN HOÀI MỸ

cuối tháng tám ở nguyên văn học

mưa trắng cả hồn tôi tháng tám
như mưa về chia cắt đời nhau
em biết rằng dưới trời hiu quạnh
tôi cũng mưa đợi tiễn đưa nhau.
đốt ngọn nến nghe chừng có mặt
lên một loài hoa rụng bãi đông
tên một loài mệnh mỏng sắp mới
cưỡi nhánh tình tôi em biết không.
đã gần hết mấy mùa xa ngái
xanh xao gì chút nắng chia xa.
hương sứ cũng là hương nhân ngải
ru trăm năm bóng xế hiên nhà
lời cứ tưởng mình vừa ngừng thở.
hạt mưa vắng đập lẫn tim đau.
ở một góc nào trên bến nhớ
áo xanh (xanhkleu bạc mấy màu).
thời tháng tám cầm bằng men rượu
mưa về không ướt mấy môi cười
tôi cũng cầm bằng say ngắt ngưỡng
bên trời quan tái hát chia phôi

và huế xa ngái

gởi Châu Uyên
đề trở lại có là tên khách lạ.
đứng bờ vơ đợi chuyển đồ sang
ơ Huế chớ thẹn thùng đứng ngó.
(lạ lòng chi một kẻ rất quen)
HẠ PHÚC TRẦM

bài tâm ca người trở về

Chiều qua sông cũ sương mờ.
Thuyền năm xưa ngủ dật dờ bến lau
Tình đau đến thật ghen ngào!
Ta phiêu du mãi mà đau tháng ngày

Rượu thời gian một chén say
Nghiêng vòng thế giới, lạc loài sông
khuya
Chỗ không gian cũ chia lìa
Người qua bến cũ, ô kìa ngày thơ!
Ngày thơ tình thật đại khờ
Tóc thề, hoa lạ thơm bờ môi tươi
Biết vườn lá cũ còn vui?
Hay là hoa đạ trái đời người đi
Biết quê hương cũ có chờ?
Hay là san sát như bờ sông đêm
Biết đời tôi có êm đêm
Hay đêm mưa bão nhận chìm thuyền
mơ
Qua hai ba núi sương mờ
Mấy rừng hiu quạnh tuổi thơ mỗi mòn
Dừng chân trên bến sông con
Cầu xưa gãy nhịp héo hoa đừng buồn
Chân như theo khói sương tuôn
Mập mờ thoát xác qua trường nước
dài
Ôi đời người một cơn say.
Giật mình tỉnh rượu mới hay mình
già.
HOÀNG THY CHÂU

trường áo hồng

bé ngoan tuổi mới trắng rằm
tóc đôi bím nhỏ, sách cầm vừa tay
hằng ngày bé vẫn có hay
một người đứng đợi hàng cây trước
trường

nhà cũ

mái buồn tường gạch rêu phong
giàn hoa giấy nở đỏ lòng nhớ thương
về nghe chim hót cuối vườn
với cơn mưa dạt cổ hương rất gần
TRẦN VĂN NGHĨA

mười bảy tuổi

mừng em mười bảy tuổi đời
mang theo tiếng hát môi cười chia vui
mừng em giọt lệ vừa rơi
chợt nghe mình lớn một đời xót xa
NGUYỄN THỊ TUYẾT TRINH



THÁI VŨ

gom trong ánh mắt

Nhìn nhau là nói đủ cho nhau nghe tất cả chưa hở anh? Khó hiểu ghê, nụ cười sau cái mím môi của người. Nói chỉ trong ánh mắt. Nghĩ chỉ trong nụ cười.

Lại phải loanh quanh suy nghĩ, loanh quanh âu lo. Đôi mắt, nụ cười hẳn làm con bé mất nhiều thì giờ ghê gớm. Cũng bắt đầu bằng hôm đó nhỏ H. thổ thê lại. Hình như ông anh tao « mết » mảy rồi đó nhỏ. Con bé bịt tai, nhắm mắt. Để tao yên nhỏ, đầu độc tâm hồn, ghê quá... ghê quá...

Ông anh « mết » mặc kệ ông anh. Ông anh đòi tới nhà con bé. Rửa là đòi ông anh « tận cùng bằng số ». Ông anh ngán bố con bé không? Ông anh lắc đầu le lưỡi. Nhà con bé có tấm bảng con chó béc giê là cái lưỡi dài cả thước, thêm hàng chữ « attention, chien méchant ... ». Ông anh hiên ngang trả lời: anh dẫn theo ông bắt chó và anh thì bắt con bé của bố đi dễ dàng. Những hoa mận rụng trắng sân nhà sẽ có chân anh, chân con bé dẫm lên cho nát đi một thời sợ hãi. Anh sẽ với hái trái mận nào hồng ngon, cho con bé ngậm nhắm tình anh. Tình anh ngọt như mận nhà con bé rửa. Tình anh nồng còn hơn mùi thơm của cây hoa ngọc quế nhà con bé kia.

— Ông anh tao nói rửa đó, mi nghe được không Th?

Dưng không mà mết con tim ghê ông anh ạ. Tâm hồn lại nghe lao xao hoài. Ông anh ác quá. Cả nhỏ H. Mỗi lần đến nhà rửa H đi học. Chạm mặt ông anh. Vờ làm tỉnh như ngày nào. Rửa mà có biết lồng ngực đang đập loạn xạ lên đó. Mỗi lần chạm mặt ông anh. Chào bắt đắc dĩ. Ông anh cười. Con bé quay mặt. Sợ quái gì? Nhưng trái tim hẳn thắt chặt lại. Cứ ngỡ đứng chôn chân chết mất. Ngày trước thì còn hỏi chuyện, vờ vắn vài câu. Chừ thì muốn chết ngạt đi được. Chao ôi! rồi cũng đến một tuổi nào đó thôi Th. ạ!

Bỗng rồi ngồi buồn thênh, mặt trông ngốc nghếch. Cũng từ đó bỏ quên những trò chơi ấu trĩ. Đã cũng từng chia phe đánh lộn với mấy nhóc em. Giường nệm là bãi chiến, gối mền được tung lên tơi tả. Mạ lắc đầu chán sợ. È con nhỏ, cả ngày cứ xúi em đánh nhau. Mò có mạ, tội hấn cú con đó. Miễn tuổi nhỏ chừ đã bỏ quên, bởi cơn gió nào đem hoa kết trái cù rũ con bé đây.

Con bé của mạ chừ biết làm dáng rồi. Mỗi lần đứng trước gương chải tóc, ngó thật lâu mình. Ta hôm qua là thế nào? Ta hôm nay là đây à! Mấy hạt mụn bây giờ thì quái ác thay, lâu lâu lại ầu ầu hiện hiện bất dễ ghét.

Và rồi một mình nghĩ lại, thấy mình cũng hơi tàn nhẫn. Một nụ cười có mất mát chi mô con bé. Lần sau trả lễ đàng hoàng. Ông anh thốt lời: Thế mà H. nó bảo anh nối đuôi đứng xa quá. Con bé cúi đầu lặng thinh, mắt không dám ngược nhia (sợ chạm phải thì khỗ) nhỏ nhẹ đáp như ru ông anh vào cơn mơ nào. Anh bị mắc mưu khá kỹ. Trả lời anh là thế! Cũng bắt đầu anh làm con bé bỏ quên sách vở. Trên giấy nháp là những chữ ký — chữ ký có đuôi ấy — Học sinh ngữ viết nhiều để nhớ mặt chữ. Nhưng tên anh vẫn choáng hết trang giấy này đến trang giấy khác. Tội nghiệp chữ nghĩa. Đạo này con bé để ngủ quên mất. Nơi bàn học, ngồi cau mày cắn bút (kiểm điểm giờ giấc của ông anh). Ông bố chấp miệng thương hại. Cứ ngỡ nó đang nhớ lại những định lý, những đảo đề. Thế đó, hấn đã thay đổi con bé ghê chưa.

Nên ông anh cũng lắm phen giận hờn, năn nỉ.

— H. hấn nói tối qua anh đi chơi về khuya.

— Chín giờ mà khuya.

— Anh biết giờ đó Th. làm chi không?

— Nằm với mạ và ngủ ngon.

— Xí, làm như người ta ham nằm với mạ lắm.

— Rửa làm chi?

— Ngồi nơi bàn học và nghĩ tới anh.

Ông anh cười. Cám ơn cô nhỏ.

Con bé chợt quắc mắt:

— Tối qua anh đi những đâu?

Ông anh « dỗi », lấy tay sờ mũi cười cười:

— Thì xách xe nhong nhong ngoài đường.

— Chớ không phải đến nhà chị T.?

— Ầu. Ai nói?

— Chấp nhận hả? H. nói chứ ai.

— Con nhỏ chuyên môn xuất cang chuyện ầu.

— Ầu mà trúng.

Con bé ngồi yên, mắt chợt buồn. Ông anh kéo tờ báo đưa lên đọc.

Chợt hỏi:

— Và rồi giận?

— Không giận, mắc chi giận cho mệt.

Con bé đứng dậy, buồn hiu. Thôi về. Ngóng xuống nhà sau nói với H. Tao về nghe H. H đi lên. Ông anh nóng nảy háy dài con em lâu cá. Ra cửa ông anh nói :

— Đề anh đưa về.

Con bé lững thững đi :

— Thôi phiền anh. Tiếng nhỏ H. nghe rõ mồm mọt :

— Cho đáng đời, ư đi chơi khuya.

Ông anh giang tay định ký đầu con em xí xon.

Miệng mảy ăn mắm ăn muối H. à ! Con em chu môi. Nhờ chở đi may cái quần, không chở. Ông anh đứng nhìn theo dáng con bé lủi thủi đi về một mình. Lòng bỗng nghe thương con bé thật nhiều. Và đâm tức nhỏ em.

Hôm sau đi học, con bé đứng buồn dưới sân trường một mình. Con bé biếng cười quên vui đùa với tụi bạn nghịch ngợm. Hình ảnh ông anh choáng mắt. Muốn làm một gì cho bỏ ghét. Không thèm nhìn ông anh nữa ! Khó quá. Một ngày đã nhớ quay quắt rồi. H. cũng vừa đến bản nói :

— Tao nói rồi mà giận thiệt hử mi ?

— Giận ai ? Giọng con bé rơi rạc.

— Anh T.

Con bé không nói. H. nắm chặt cườm tay con bé lắc mạnh

— Hòa đi.

— Bộ mày mới ăn kẹo của ông ấy hả ? Con bé cáu.

— Không bánh, không kẹo mà lương tâm.

— Lương tâm phá hoại.

— Ừ, tao pha ông ấy cho tan nát con tim hai người một tí.

Con bé đưa tay thoa nhẹ ngực mình :

— Tim tao con nguyên.

— Nhưng nơi te ai. Nào H. nếm. Hai đứa cùng cười. Hòa nghe. Ngoéo tay đi. Rồi H. ôm eo con bé kéo xềnh xệch vào lớp. Những con mắt tình nghịch trở nhìn. Hai con khi tam chi lạ...Kệ tụi mày, hai chúng tao đang vui.

Một dạo giận nhau khá lâu.

Ngày nghỉ lễ như ông anh vẽ họ vai cái hình ông anh bận đi trực không vẽ được. Thế là một ngày như ba quay lên. Buổi sáng trời mưa làm con bé càng bực mình. Đêm tương nghe tin con nhỏ thuyết trình viên « lên sơi » nghỉ học. Gió vụn vụn lạnh ngắt trong tháng giêng. Hủ hồn giáo sư không phát, nhưng xin ché một câu : Cái tội bé dối.

Tại ông anh lỡ dơ bình về. Buổi tối con bé thức đến hai giờ khuya nguệch ngoạc nhưng mình không ra hồn. Tức giận...Con bé bỗng đâm lằm li không nói. Ngày nào cũng nghe nhỏ H. nhắc đi nhắc lại : Ông T. xin lỗi mi. Hôm nào tao con lúc gặp bội mi nữa kia. Ăn hại là ông ấy. Nhưng mà ông bận trực thiệt, Th. à ! Ông ấy nói hùa là không chịu trả lời dứt khoát. Con bé vẫn lằm li. Một tháng không đến nhà H. Một tháng những kẻ yêu nhau không gặp nhau. Một thế kỷ tặng ông anh. Trăm năm dài cho con bé. Nhưng con bé mặc kệ. Ai khiến ông anh hứa cưới cho con bé lỡ khóc lỡ cười với buổi

sáng trời dưng không giáng những sợi mưa buồn. Tội ông anh đáng đem ra pháp trường cát cho tội bạn con bé xử. Ông anh dám khinh thường, con bé ít nói ông ông anh tưởng bở. Thế thì cứ trao cho nhau những ngày dài nhưng nhớ. Cho con tìm ông anh đổi màu. Cho những mạch máu trong người con bé đông lại (ai khiến con bé lạnh lòng). Ông anh hát đi

*Em nữ lạnh lòng đến thế sao,
Tìm anh tan nát từ hôm nào.
Đời anh đã chết càng thêm chán,
Ai đem bằng giá phủ hoa đào.*

Ông anh gây tội, ông anh phải hứng chịu. Chúa đã phán. Phật đã dạy. Tội ác tự gây thì phải gánh lấy, không than oán, không kêu ca.

Con bé ơi ! tha thứ cho ông anh một lần đi.

Chưa lạnh bằng hôm đi học về đâu ông anh ạ. Hôm đi ngang nhà H. Con bé gặp hai nhỏ bạn quen bèn nhoẻn miệng cười. Bỗng tiếng xe rít trước mặt. Giật mình con bé ngẩng lên, bắt gặp nụ cười trên môi ông anh. Nhưng mối thù, ghê quá, nổi lên ủa ừn, con bé quay mặt, nắm vội tay nhỏ Kh. băng qua đường. Ông anh ngăn tò te. Nhỏ Kh. quay lại nheo mắt trên, rồi nói với con bé :

— Ông T. cười một mình tội nghiệp.

— Kệ ông ấy. Ông ấy « tởc ». Ông ấy cười một mình.

Chiến tranh lạnh vẫn kéo dài cho đến hôm nhỏ H. nói : Ông T. đi Huế rồi. Con bé thần nhiên... Kệ.

— Chiều nay đến nhà tao làm bánh.

— Ừ.

Giao hẹn buổi chiều năm đưa đến nhà H. ăn chơi thỏa thích. Vắng ông anh, kể cũng tốt. Nhưng con bé nghe thiếu cái gì. Phòng ông anh vắng ngắt. Thế là ông anh đi rồi. Chiếc ghế ông anh ngồi, hơi hướm con bé nghe như nhỏ H nói to, làm con bé giật mình :

— Mặt mí dính lọ Th. ơi !

— Đâu ?

H. vói lấy khăn đưa cho con bé xuống nhà rửa mặt. Con bé giật khăn. Nãy giờ không nói, ngồi cười làm ta ê mặt.

Lúc rửa xong đi lên chạm phải mặt ông anh. Muốn làm ngơ, nhưng khó quá lại ngạc nhiên nữa.

— Sao H. nói anh đi Huế ?

— Nếu Th. còn giận.

— Ai mà thêm giận

— Rửa sao không cười ?

— Không cười thì đã sao.

— Nhiều dấu hời đánh trong đầu lắm Th. ạ.

— Kệ anh.

- Tàn nhẫn.
- Không biết ai tàn nhẫn.
- Đỉnh chảnh hết lời rồi.
- Kệ...
- Kệ hoài.
- Th. vậy đó.
- Nhưng anh muốn biết còn giận hết ?
- Hồi hoài.
- Hồi cho biết.

Con bé im lặng. Chợt nói :

- Th. bị mắc mưu anh em nhà anh.
- Ông anh mỉm cười. Con bé nghiêm ra.

— Anh khôn quá thôi. Tháo đôi kính cho Th. nhìn đôi mắt anh thành thật hay giả dối đi. Anh mang kính, anh nhìn được Th. quá kỹ... Th. không chịu vậy.

- Thế cười đi.
- Cười chi nữa...
- Cười để biết rằng Th. hết giận anh.
- Con bé cười. Ông anh đưa tay tháo đôi kính.
- Rồi đó...

Bốn đồng tử gặp nhau rồi ; chăm chú nhìn đi. Nhìn đi mà đoán ông anh thật hay giả. Buổi nọ ông anh có thật không ? Hay ông anh viện cớ đi chơi. Ông anh nói thật trong ánh mắt đi. Chao ôi ! Chẳng biết xếp vào ngôi thứ nào. Đôi mắt ông anh nói chỉ trong cái nhìn đó. Con bé chết lịm mắt, con bé tê buốt mắt. Tuổi mười bảy hiểu gì nơi đôi mắt ông anh. Có phải rồi tâm hồn con bé cũng xao xuyến dữ lắm.

Và ông anh nhớ hiểu dùm, thương dùm tuổi mười bảy của con bé bây giờ ông anh nhé ! Đừng bỏ bên bàn học với hàng vạn giận hờn, với ngút ngàn thương nhớ. Lời mật ngọt tình tự còn uơm chắt ngất những ước mơ. Ông anh có nghe không ? Ông anh có hiểu không hở ?

- Rồi chưa có nhỏ ?

Con bé đưa tay giật lấy đôi kính :

— Anh mang vào giồng điệp viên thấy mờ. Đừng thêm làm điệp viên. Cứ bỏ không đôi mắt nhìn Th. Th. không có ánh sáng mờ mà sợ hư mắt. Tháo đôi kính ra. Tháo đôi kính ra cho Th. hiểu gì trong ánh mắt của anh.

THÁI VŨ

Phát hành cuối tháng 9 này

KHÓC LẺ LOI

truyện dài **DU TỬ LÊ**



LỤC BÁT

MUỜNG MẢN • HỒ NGẠC NGŨ • TÔN NỮ HOÀI MY

con về thăm mẹ

con về thăm mẹ trưa nay
nắng vàng đầu ngõ chim bay trong vườn
lưng trời thoang thoang mùi hương
hương và khói quện niềm thương
thật thà

cải ngò duyên dáng ra hoa
giàn bầu chĩa trái la đà trước sân
mèo mun coi bộ băng khuâng
thấy con về vội vã mừng ngoắc đuôi
ồn ào ghê, bọn chla với
ríu ra ríu rít đầu hồi gọi kên
lòng con bồi rối hắt hia
khi nhìn tóc mẹ trắng nhiều hơn xưa
nhớ ngày con hã con thơ
mẹ thương hong tóc thần thờ dưới hoa
tóc thơm bồ kết vườn nhà
thơm như nỗi nhớ người xa chưa về
trường sơn mẹ ngóng từng giờ
bóng cha điệp với bụi bờ ngàn xanh
chiều chiều hái mướp nấu canh
mẹ nói mướp đắng nhưng ăn mát lòng
ngày xa xưa mẹ thương mong
và hôm nay vẫn một mình vào ra
anh hóa chị nhân đi xa
rồi con vừa lớn bỏ nhà đi hoang
nắng thu xưa đó chưa tàn
nhưng lòng mẹ chắc mang mang tiếp sưa
thơ kiều mẹ dỗ canh thầu
nam ai mẹ hát bốn đầu lao nói

mẹ ru con ngủ cho muôi
để chờ con lớn bỏ người quanh hia
mẹ nhìn con mắt đắm chiều
mẹ gầy như cánh lá chiều thu đông
thấy mẹ con thấy đời hồng
thấy mẹ con thấy mộng lành đầy tay
con về thăm mẹ trưa nay
cho con tìm lại những ngày ngày thơ.
MUỜNG MẢN

thả thuyền đêm trăng

đêm trăng thả nhẹ con thuyền
lững lờ hồ biếc như quên mối sầu
mùi hơi sương lạnh canh thâu
mơ hồ tiếng gọi từ đầu thoáng về
ngàng trông ánh sáng tái tê
bóng trăng gợn chút hồn quê ngàn
trùng
thuyền trôi trăng nước mộng lung...
HỒ NGẠC NGŨ

lan

lĩnh lõi thức dậy hôm nay
chùm cây dại cũng lên vài cành bông
xôn xao giọt mắt chưa nồng
ý tình đổ cạn với trông nét cười
mạch đời trôi nhịp reo vui
vườn xuân khép muộn xin đời gót thừa
cánh chuyên tay có còn ngờ
cũng vui là mọn đợi chờ ỹ trao.
TÔN NỮ HOÀI MY

MỘNG NGOÀI CỬA LỚP

truyện 4 kỳ



NHẢ CA

kỳ 3

— Hôm sinh nhật Tuyết, Anh Hoàng Ván đau hay ghê, chắc hôm đó anh xúc động ghê lắm.

— Dĩ nhiên. Đàn mới tinh, anh là người khai trương mà. Chà, Đạm Tuyết, mặc áo xanh đi chứ.

Hồ Thủy đùa. Chị Bích Đào :

— Chưa bằng bài thơ. Trời, bài thơ nghe mình mệt luôn. Sung sướng cho ai được tặng bài thơ đó.

— Hôm qua anh ấy tới nhà mình. Mình hỏi dò hoài mà anh không chịu nói.

Thế Tần lan chanh :

— Thi trong ba bà. Không Đạm Tuyết thi Hồ Thủy. Không Hồ Thủy thi chị Bích Đào chứ ai vô đó nữa. Trời ơi tình ghê : Người mới vừa qua như dáng hoa... Ngất xỉu.

— Hôm đó anh đưa ai về cuối cùng nhỉ ?

— Liên Hạ. Nhà nó ở xa, ở ngoại ô nên về sau cùng.

— Thảo nào sau đó phải trở lại nhà bà Hồ Thủy. Đàng rồi, Hồ Thủy là xanh. Áo xanh đuổi mắt nàng qua đường. Thủy ơi, mi đừng dẫu. Liên Hạ thấy Đạm Tuyết cau mày. Nhưng Hồ Thủy cười rất tươi :

— Vậy thì hân hạnh quá. Để tao hỏi chàng coi nghe.

— Dám không ?

— Vì tình yêu chuyện gì mà không dám.

Liên Hạ nghe không sót một lời nào của bạn bè nói về chàng. Mắt cô nhìn xuống mặt bàn gỗ cũ. Rrơng ơ. Chàng cũng đã từng kêu lên như thế. Bàn ghế nhớ rừng, chàng như dáng áo xanh. Liên Hạ không bao giờ có thể quên được buổi tối hôm đó, trên chiếc xe chàng đưa cô về. Lúc đầu, chiếc xe đầy các cô, cả bọn đòi chất lên cho được trên xe Hoàng Văn, bọn con trai cùng lớp đâm ra thất nghiệp. Hoàng Văn trả từng cô xuống ngõ. Lúc còn lại hai người trên xe, sao không ai nói gì với ai hết. Trước đó chàng hỏi con đường mà chàng phải đưa cô về. Và chàng lái xe, trời đêm, hơi nhiều gió. Liên Hạ nhìn mái tóc chàng bay bay, mặt chàng nhìn thẳng tới trước, thật trơng, nghiêm trang. Khuôn mặt Hoàng Văn thật kỳ lạ, lúc yên lặng, mặt chàng như chìm đắm vào cõi xa xăm nào, nhưng khi chàng cười, nụ cười xóa hết tất cả vẻ ưu tư đó, và khuôn mặt sáng lên, trẻ trung một cách đáng yêu. Không hiểu sao Liên Hạ bỗng nói :

— Nhà Hạ xa quá, phiền anh ghê.

— Hả. Hạ nói gì ?

— Hạ nói nhà Hạ xa quá. Phiền anh ghê.

Hoàng Văn nhìn sang Hạ, tay lái hờ hững, Hạ có cảm tưởng như chiếc xe luôn luôn thuần tuc, hiểu biết ý chàng.

— Tại sao lại phiền. Hạ ?

— Hạ nghĩ thế.

Hoàng Văn cười. Đôi mắt chàng như sâu hơn, kỳ bí hơn. Liên Hạ không đủ sức đề chống chọi với đôi mắt đó. Cô cúi đầu. Hoàng Văn lại nói :

— Liên Hạ ít nói quá nhỉ ?

— Tại Hạ không biết nói gì.

Hoàng Văn lại cười, tỏ vẻ không tin hay chỉ tạm tin điều đó trong lúc này. Rồi thì yên lặng. Khi xe tới đầu đường, Hạ bảo anh ngừng lại. Xe sẵn trớn, lán thêm một đoạn nữa làm Hạ hoảng hốt. Chút xíu nữa là xe dừng ngay đầu con hẻm dẫn vô nhà Hạ. Đêm khuya rồi, hình như giờ giờ nghiêm cũng sắp tới. Hạ bước xuống xe và Hoàng Văn cũng bước xuống :

— Để tôi đưa Hạ vô tận nhà nhé.

Liên Hạ hoảng hốt. Cô quỳnh quáng :

— Dạ thôi. Cám ơn anh. Gần đây thôi mà, để Hạ đi một mình.

Con đường sao vắng tanh. Hoàng Văn cúi xuống :

— Hạ về nghe.

— Cám ơn anh.

Đôi mắt Hoàng Văn chưa rời Hạ. Hạ làm sao có can đảm để chịu đựng nổi. Nụ cười của chàng nữa như chao đi trong niềm tê dại nào. Liên Hạ rùng mình, có quay người, đi thật nhanh tới đường hẻm.

Rồi những gai ốc lặn dần, Liên Hạ tỉnh lại. Cô lại bồn chồn, buồn bã. Áo tưởng đấy thôi. Có thể chàng đang cười sau lưng mình. Chàng đã nhìn thấy con hẻm lầy lội đang nuốt mình đây. Trong đêm nay, chàng đã

bàn phát bao ánh mắt như vậy cho mọi người. Lúc chia tay Đạm Tuyết, Hoàng Văn giữ tay Tuyết rất lâu, rồi tới Hồ Thủy, Hoàng Văn cũng nói một câu rất tình : Nhớ đó, có buổi tôi trở lại, đừng xô đuổi tôi. Rồi tới chị Bích Đào : Đưa chị về, thằng Toàn nó có dám tôi không chị ? Còn mình, sá gì một ánh mắt để bắt bí linh hồn mình, chàng không dám giỡn chơi ?

Trên xe, với mọi người, chàng đã bàn về buổi văn nghệ tan trường. Bàn về những dự tính về mùa hè. Nếu các bạn muốn, mình sẽ tổ chức đi Cấp. Đi Đà Lạt nữa. Ừ, sợ gì. Sẵn sàng làm tài xế mà. Hồ Thủy nhắc nhở : Nhưng sang năm anh lên Đại học, anh sẽ xa tụi này.

— Nếu các bạn cho tôi được ở trong nhóm thì dù học trường nào, tôi vẫn là người trong nhóm các bạn

— Chỉ tình ghê. Rồi anh sẽ quên tụi này khi được cô áo xanh. Hoàng Văn đang vui, chợt dấm chiêu ; Không bao giờ có cô áo xanh nào cả. Đó là chuyện trong thơ, còn chuyện ngoài đời lại khác. Lý luận của Hoàng Văn không làm ai tin, nhưng ai cũng tin mình là cô áo xanh cơ mà. Chỉ có Liên Hạ ngồi buồn bã ở băng sau. Tuổi mới lớn của cô sao buồn quá, tuổi mới lớn của cô hình như không thể nào có tình yêu được.

Tiếng Hồ Thủy cười cười nói gì dài tràng giang đại hải. Nhưng Liên Hạ phải chăm chú nghe :

— Anh bảo hôm đưa Liên Hạ về, suýt vi phạm giờ giới nghiêm. Nghe về tuốt ngoại ô xa lắm.

Liên Hạ thấy đau nhói. Cô ân hận về sự có mặt của mình trong buổi sinh nhật của bạn. Ừ, mình chỉ là một con bé nghèo hèn, muốn với cao làm sao cao được mà chỉ phiền lòng mọi người. Không những Hoàng Văn suýt bị phiền vì mình, mà đêm đó, mới bước chân vào nhà Liên Hạ đã đụng độ đôi mắt hằm hằm của đứa em gái mười một tuổi :

— Rồi. Vô mà nghe ông già chửi. Ông đang làm rầm rầm, kêu chị đi đêm, khuya rồi mà chưa về.

Liên Hạ bực mình muốn gây luôn đứa em :

— Về đây rồi này. Xin phép đảng hoàng mới đi chơi bộ.

— Ai biết. Vô mà cãi với ông. Xi, chỉ biết đi chơi. Ở nhà người ta làm việc bắt mệt.

Ông già say rượu, chửi bới Liên Hạ một hồi. Hạ nằm khóc nức nở cho tới khuya. Có nhiều lần Hạ muốn chết, không hiểu ra sao nữa.

— Hạ Bà giáo vô kia.

Đạm Tuyết lôi Hạ ngồi ngay ngắn lại. Hạ vừa gục xuống bàn. Cô đưa tay dụi mắt. Đạm Tuyết hỏi nhỏ : Buồn ngủ hả ? Liên Hạ thấy cay mắt, cô tưởng như cô khóc ngay được.

Không còn bao lâu nữa ngày văn nghệ tới. Giờ tan học, chị Bích Đào giữ cả bọn ở lại để giao công việc cho từng người. Toàn lãnh trách nhiệm sẽ đi gọi ban nhạc của anh đến, đỡ tốn tiền thuê. Anh cầu nhàu :

— Đáng lẽ việc này phải ông Hoàng Văn lo chứ. Ông là trưởng ban tổ chức mà.

Hồ Thủy vừa vuốt ve bạn vừa đùa :

— Thôi tập lo đi cho quen, sang năm anh Văn hết học ở đây, rồi anh Toàn sẽ giữ chức trưởng ban toàn trường mấy hời. Phải không ?

— Tôi đại gì mà nhận cho mệt. Tại trong lớp có mấy bà tôi giúp cho vui vậy thôi.

— Ừ, thì sang năm hay sang năm nữa cũng còn tại này vậy. Sang năm chị Bích Đào làm phó trưởng ban. Đẹp rồi.

Bích Đào ngáy Hồ Thủy một cái sắc như dao. Rồi chị cười. Chị đâu có chấp gì chuyện đùa bỡn đó. Đạm Tuyết nói về ban hợp ca mà cô tham dự :

— Nói hoài mà chưa tập gì hết. Phải tới nhà Tuyết tập mới được. Thề Tàn so vai :

— Thì giờ đâu. Xin ông bỏ bà bỏ khó thấy mồ.

Liên Hạ như có phao để cùng đeo :

— Đúng đó. Tập ở trường đi. Mỗi chiều mình ở lại thêm mười lăm phút.

— Nhưng không có đàn.

— Nhờ Toàn đi.

— Toàn nghe. Chịu khó đem cây ghi ta tới.

Toàn ngần ngừ :

— Mấy bà làm tôi khó xử quá. Chiều nào cũng tập sao ?

Chị Bích Đào biết quyền hạn của chị. Chị nhún mày :

— Làm khó hả. Thì thôi. Nhờ người khác vậy.

Toàn cười làm lành :

— Giận hả. Thì tập chờ sợ gì. Nhưng tôi khó lắm nghe, nói trước cho mấy bà biết. Tay đàn này là đàn ra tiền ra bạc.

— Le dữ.

— Khoe đó.

Đạm Tuyết lại bàn vào vụ quần áo :

— Tuyết mới gặp anh Văn hôm qua. Đã bàn với anh xong vụ quần áo. Tôi mình may áo dài xanh cùng vải, cùng hiệu.

— Tại sao lại áo dài xanh mà không hồng, không vàng ?

— Tại áo nàng xanh anh mến lá sân trường (*). À, mấy bà nên mặc áo xanh hết cho ông Hoàng Văn chọn một một bà. Mấy bà mệt vì bài thơ của ông Văn rồi. Đừng có đổ mặt.

— Nghĩ tầm bậy, ông Toàn. Miễn chị Đào mặc áo hồng là được rồi.

— Tôi cũng mặc áo xanh,

Chị cười tinh quái. Cả bọn cười theo, kéo được cả Toàn nữa. Đạm Tuyết lại trở về câu chuyện của cô :

— May áo xanh nghe. Mà phải may gấp mới được. Chiều ngày mai tại

(*) Thơ Nguyên Sa

minh cùng đi phổ đi. Đề Tuyết biểu xe nhà đón cả bọn. Liên Hạ. Liên Hạ đầu rồi.

Liên Hạ đã bỏ tới đứng ở cửa sổ. Lời đề nghị của Đạm Tuyết làm cô lo lắng tủi thân. Một tà áo xana, đúng tà áo mà Hạ mong ước. Nhưng không bao giờ Hạ có thể xin may được. Nhất là vào lúc sắp nghỉ hè, cha mẹ cô bót lo lắng, phải dành dụm số tiền đó để may cho cô hai chiếc áo trắng đi học năm tới, còn sách vở, học phí nữa. Đạm Tuyết đứng dậy chạy tới bên bạn :

— Liên Hạ, đang họp mà tới đây mơ màng gì ? Có nghe Tuyết đề nghị cùng may áo xanh không ?

Liên Hạ cúi đầu. Cô muốn dấu bạn giọt nước mắt sắp rơi. Cô giữ được giọt nước mắt đó tan nhòa trong tròng mắt. Cô nói dối :

— Tại Hạ thấy chóng mặt quá.

— Chóng mặt thì tới đây mà ngồi. Tới đây nghe chuyện vui lắm.

Liên Hạ phải theo Đạm Tuyết tới chỗ ngồi. Cả bọn lại bàn tiếp về buổi văn nghệ sắp tới. Bận rộn nhất là vụ xổ số cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến tranh. Hồ Thủy đề nghị :

— Tụi mình mỗi đứa sẽ đem tới một món đồ bán đấu giá để thêm vào số tiền xổ số. Chịu chưa ?

— Xong rồi, Tuyết đem con búp bê biết khóc của anh Tuyết gửi bên Mỹ về.

— Tần sẽ đem bó hoa vải mới thực tập tuần trước.

— Tính sẽ chộp cái cà vạt Ý của ông bố.

Tính vừa nói vừa nhảy nhót, coi như việc làm đó vừa vui nhộn vừa đầy ý nghĩa. Mỗi người ghi một món quà, còn Liên Hạ, Liên Hạ làm thinh. May đông quá, chẳng ai nhớ đề từ mò hỏi han Hạ nữa.

Một lát sau, Liên Hạ quyết định rút tên ra khỏi ban hợp ca. Hoàn cảnh không cho phép cô được thêm một chút sống vui nào ngoài sự học hành mà cha mẹ cô đã rán hết sức. Nước mắt lưng tròng. Hạ kéo tay Đạm Tuyết ngồi vào một bàn cách xa các bạn. Đạm Tuyết đã nhìn thấy đôi mắt đỏ kè của Liên Hạ, cô cười :

— Dối hả ? Chuyện gì vậy ?

Liên Hạ buồn bã :

— Chắc Hạ không hát được đâu ?

— Ừa, sao vậy ? Đang vui tại sao lại nghĩ ra ?

Liên Hạ bật khóc :

— Tại vì Hạ không thể may áo được.

Qua một thoáng ngạc nhiên, Đạm Tuyết chợt hiểu. Tuyết cầm tay Hạ, siết mạnh :

-- Tuyết hiểu rồi. Không mặc áo xanh thì mình mặc áo trắng. Cùng mặc áo trắng chờ có sao đâu.

Hạ lắc đầu :

— Vì một mình Hạ mà bắt các bạn như thế cũng phiền. Thôi để Hạ nói chị Bích Đào.

— Không, Hạ không hát anh Hoàng Văn sẽ giận. Tuyết quyết định xong rồi, cả bọn mặc áo trắng hết.

Rồi Tuyết cần mồi :

— Đúng. Mặc áo trắng. May một loạt áo xanh rồi anh Hoàng Văn anh tưởng lầm. Anh cười, cho rằng cả bọn mặc áo xanh cho anh tuyển chọn. Liên Hạ nhớ bài thơ hôm sinh nhật mình anh ấy đọc không ?

Đạm Tuyết kéo bạn :

— Bây giờ thì tới nghe chị Bích Đào nói nào. Liên Hạ đừng lo, Tuyết sẽ nói khéo, không ai biết chuyện tụi mình hết. Vui lên cho rồi bồ.

Hạ cảm động quá. Tuyết thật dễ thương. Con nhà giàu mà không kiêu kỳ. Liên Hạ bỗng có ý nghĩ so sánh giữa mình với Đạm Tuyết. Tuyết xứng đáng với Hoàng Văn quá rồi. Trong bọn, có lẽ Tuyết xứng đáng với Hoàng Văn nhất. Biết vậy nhưng ai cấm lòng cô gái mới lớn dệt những ước mơ thầm lặng.

Khi trở lại ngồi chung với các bạn, buổi họp đã rời rã. Bọn con trai đã bỏ đi hết chỉ còn mình Toàn đang cố rả rả bên chị Bích Đào. Mấy cô gái đang lạc đề từ chuyện này sang chuyện khác. Hồ Thủy bỗng vỗ tay như nhớ ra chuyện gì :

— Sau buổi văn nghệ nhà trường, tụi nhóm mình phải đi chơi một buổi. Biên Hòa ăn buổi hay Lái Thiêu ăn măng cụt ? Đi gần thôi.

— Hay ở nhà bà Thủy.

— Cũng được nữa.

— Mà phải rủ anh Hoàng Văn. Phải có anh Văn mới vui.

Toàn láu táu :

— Sao phải có Hoàng Văn mới vui. Bộ tụi này không đủ vui sao. Hoàng Văn học lớp khác, cách xa tụi mình rồi.

Bích Đào cười mũi :

— Đừng nổi sùng bạn ơi. Ở đâu có anh ấy là ở đó có tiếng hát, có giọng ngâm thơ. Anh ấy là tượng trưng cho tuổi trẻ, cho đời học sinh chúng mình.

— Làm như cái rốn của vũ trụ.

Bích Đào mỉm cười :

— Thôi giải tán đi. Người ta về hết rồi. Coi chừng ông cai đóng cửa nhốt cả bọn à ghen.

Đạm Tuyết vừa lấy cặp sách vừa nói :

— Chắc bác tài sốt ruột ở ngoài, tưởng Tuyết bị mẹ mìn bắt cóc rồi.

Toàn :

— Bà Đào lên xe tôi đèo về.

— Muốn làm tài xế hả. Tốt.

Chỉ có Liên Hạ lủi thủi một mình. Cô mỉm cười chào các bạn. Lúc đứng trước sân, cô ngó lên tầng thượng coi có bông hoa nào nở thêm chưa. Đến hôm nay thì không còn vài bông nữa mà một cánh đổ rục.

Liên Hạ cúi nhặt một cánh phượng vừa theo gió rơi xuống sân trường. Cô ép cánh hoa vào cuốn thơ cô chép tay. Liên Hạ chép từ năm ngoái, mở

đầu tập thơ là bài thơ của Đinh Hùng mà Hoàng Văn đã đọc trong buổi kịch tan trường.

*Khi mới lớn tuổi mười lăm mười bảy
Làm học trò mắt sáng với môi tươi.*

Liên Hạ vừa đặt vào ngay chính trang thơ đó một cánh phượng đỏ, sôi nổi như một nụ hôn đầu mùa.

CHƯƠNG IV

Hôm nay thì không còn cặp sách, không còn bút mực, không một chữ nghĩa trong đầu. Các cô các cậu rạo rức vui buổi văn nghệ kết thúc một năm học. Vẫn chiếc áo trắng cũ nhưng được ngấm thật kỹ, là hàng tập, được Liên Hạ mặc vào người để đi đèn trường.

Tất cả bạn bè cô trong nhóm văn nghệ đều mặc áo trắng, có cái nơ đỏ trên ve áo, Lúc Liên Hạ tới, Đạm Tuyết cũng gài cho cô một chiếc nơ xinh xắn. Không còn phân biệt ai sang ai hèn, bạn học ca đều như nhau, chỉ khác chăng là cô vẽ đẹp nay trội hơn vẽ đẹp khác, vẽ tinh nhanh này tương phản với vẻ hiền dịu kia.

Lúc Liên Hạ có việc đi qua một nhóm bạn trong lớp, có nghe tiếng xì xào :

- Làm bộ dữ.
- Nó chơi với mấy cái con lập dị đó tưởng le lắm.
- Nhà giàu hết ma.
- Nhưng nó nghèo xơ xác. Chơi để làm tay sai cho tội nó thì có.
- Tao biết, chắc nó muốn ca long nheo với mọi tên nào trong bọn con trai văn nghệ rồi.

— Thấy cái bộ đi mà phát ghét.

Liên Hạ chưng hửng. Không biết hôm nay cái dạng đi của Hạ có làm sao không mà bị các bạn ghét bỏ như thế. Kõ rưng Hạ có đi đứng nhẹ nhàng, cô làm ra vẻ mặt buồn buồn, chìm đắm trong đám bạn bè mà. À, các bạn cho mình nhìn bọn nhà giàu đây. Mình định sẽ được lên sân khấu hát. Những đôi mắt ghét bỏ vẫn không thôi đeo đuổi Hạ, những chiếc miệng vẫn không ngừng xàm xi những lời độc địa. Liên Hạ buồn ghê gớm, cố trở lại với ban hợp ca, nhưng cũng riêng một lời. Mặc cảm làm Liên Hạ không còn dám cười, dám vui với các bạn nữa. Đạm Tuyết tới bên Hạ :

— Tôi đứng với bọn mình. Sao đứng ra góc hoài vậy ?

— Mình đứng đây cũng được.

Tôi đây lại nghe Hoàng Văn hát. Anh sắp ra sân khấu rồi đó. Hồ Thủy xoa hai tay :

— Anh sẽ ra giới thiệu chương trình nữa. Kia coi ông hiệu trưởng đáp từ bài diễn văn của lớp đệ nhất C kia. Chà còn cười duyên nữa chứ.

- Ông nói dài quá, mày.
- Một năm mới được ăn nói một lần mà.
- Ê. Coi anh Toàn cười ruồi với chị Bích Đào nhà mình. Ý, chị cười lại, cười muối mày ạ. Ruồi muối húc nhau trâu bò chết.
- Khỉ. Yên đề nghe mày.
- Ông này có gì mà ngấm. Tao chỉ đợi anh Hoàng Văn thôi.
- Thấy không. Anh đứng lấp ló nơi cánh gà đó. Đạm Tuyết, anh đang đề mắt tìm mày nghe mày.
- Ê, đừng ồn. Ý cha.
- Gì vậy bà Thủy ?
- Muốn cười quá. Bề bụng rồi. Hai cái tai ông hiệu trưởng như tai voi chúng mày ạ. Nó phe phẩy, kia coi đi. Nó phe phẩy...
- Hi hi...
- Suyt,
- A, anh Hoàng Văn. Tuyết ơi, tao teo quá.
- Diên, anh Hoàng Văn thì có gì mà teo. Ai làm gì mà mày teo.
- Ủ. Tao teo quá mày. Coi kia, anh cúi chào. Anh vừa ngó tới chỗ bọn mình. Liếc trúng đứa nào đó ta.
- Lông nheo tôi vừa bị đá rụng mất mấy cái nè.

Thề Tần chớp chớp đôi mắt. Ngây thơ muốn té luôn. Cô nào vừa cẩu vào tay Thề tần. Nhưng Thề Tần không kêu đau. Ở trên sân khấu, Hoàng Văn đang nói, giọng anh đồng đặc giới thiệu từng chương trình. Xong anh lại cúi chào. Lần này thì anh không nhìn ai hết, các cô không có cơ để khoe mình vừa bị đá lông nheo nữa.

Hoàng Văn vừa rút lui thì ban kích động của Toàn nhảy lên. Hồ Thủy đưa tay lên phía trái tìm chị Bích Đào, nhăn nhó :

- Đưa giữ giùm không vắng mất trái tim, sống gì nổi.
 - Trông hấn nhảy nhảy, rồi cười cười, làm bộ như khỉ.
- Một giọng nói sau lưng như cổ ý đâm xuyên ốt Hạ, dính cứng trong đầu :

- Coi con Hạ. Biết ngay mà. Bị tội nó bỏ rơi đừng què một cục.
- Xuống đi. Nhức đầu quá.

Chân Liên Hạ cơ hồ không đứng vững nữa. Nhưng mắt cô không rời sân khấu. Cô muốn ban kích động đánh to hơn, gào mạnh hơn nữa để đầu cô tê đi, đừng nghe thấy những lời xía xói của một số bạn bè xấu bụng. Hoàng Văn bỗng hiện ra đứng trước mặt các cô, anh thân mật ghé tai nói gì với Đạm Tuyết rồi bỏ đi. Đạm Tuyết thì thăm vừa đủ cho nhóm nghe :

- Anh Hoàng Văn nói bọn mình sẽ hát gần cuối. Sau vở kịch của lớp nhị A. Tha hồ mà coi.

— Mãi chưa thấy anh Hoàng Văn lên. Ban này hát cả ba bài rồi. Gào như mèo hoang.

(Còn tiếp)



NGUYỄN TUẤN ANH

HUỖNH HOÀI MINH (Cần Thơ)

1.— Với chiều cao 1m56 và sức nặng 45kg ở tuổi 18 cháu chỉ nên tập tạ nhẹ.

2.— Khi ăn đồ chua mà thấy sốt ruột chính là bao tử đã đau. Tốt nhất là kiêng hẳn đồ chua. Tạm uống Génatropine, Phosphalugel hay Regast.

3.— Rửa mặt bằng PH22 sẽ bớt mụn.

NGUYỄN HỮU THIỀN (Saigon)

Cháu hãy uống Hyposulfène, Delta Cortril Allergina, chích Psorial và thoa Crème Phénergan. Hy vọng bệnh ngoài da của cháu sẽ bớt đi.

HỒ HẢI (Kbc 6.632)

Bệnh lở miệng (Aphtes) của ông gây đau đớn nhiều khi nhai đồ ăn. Hãy súc miệng bằng dung dịch

Salicylate Na 75

Borate Na 25

Eau 500

bằng cách hòa 1/2 muỗng súp thuốc này vào 1/2 ly nước ấm. Rồi bôi các

mụn lở bằng dung dịch Acide Chromique 1% hay Bleu De Méthylène 1/50. Mỗi ngày ông nên ngậm từ 8 tới 10 viên kẹo Solutricine và uống Vitamine PP Nicoblon.

NGUYỄN THỊ TỔ LOAN (Cần Thơ)

Cháu đã nghĩ nhầm là các mụn mặt chỉ nổi ở tuổi dậy thì. Trung ca bắt đầu xuất hiện ở tuổi dậy thì thực nhưng kéo dài suốt cuộc đời tình dục của người nam cũng như nữ. Cháu nên tránh táo bón bằng cách ăn nhiều rau, bột thịt, mỡ trứng. Rửa mặt hàng ngày bằng PH22, Dentsoline hay Savon Dermacide. Nếu mụn mưng mủ phải uống thêm trụ sinh như Auréomycine.

VĨNH THỤY (Quảng Ngãi)

Cháu hãy uống Allergina, Hypo-sulfène, chích Pénicilline, Psorial và thoa Pommade Laccoderme Au Goudron De Houille.

THƯƠNG (Tháp Chàm)

1.— Rửa mắt bằng Sulfate De Zinc, nếu ngứa hãy dùng Néo Cortef, mắt sẽ bớt đỏ. Phải uống thêm TT Mycine.

2 — Glọng nói ồ ồ là triệu chứng của sự vỡ tiếng ở tuổi dậy thì. Tạm ngậm kẹo Solutricine.

3.— Muốn cao thêm cháu hãy uống thuốc vôi như Calcium Corbière và dầu cá viên Sevensea.

M.K. (Đà Nẵng)

Ở những người cận thị phải đeo kính, khi bỏ kính ra đôi mắt thường có vẻ đặc biệt vì lẽ thủy tinh thể bị méo. Cháu nên uống thêm dầu cá viên như Mayocod.

THANH THANH (Saigon)

1.— Mắt hay có ghèn phần lớn là do nhiễm trùng. Cháu có thể uống Auréomycine và nhỏ Néo Cortef.

2. — Ở tuổi 17 mà cao như cháu là không đủ. Phải uống thêm Biotone Calcigénol hay Vitamimérals. Nên năng bơi lội, leo dây, uống sữa, ăn thịt cá.

THUY ANH (Saigon)

Cháu có thói quen ngủ trưa thật kỳ lạ. Ngủ trưa mà kéo tới tận 7, 8 giờ tối mới dậy l... Thứ nhất là cháu đang mắc bệnh lười kinh niên, sau nữa là cơ thể cháu hoạt động không điều hòa. Nên đi khám bệnh tổng quát. Tạm dùng Actiphos, Amphétamine hay Réactivan hoặc Gammalon Fort.

VÂN THUY

1. — Cháu hãy mua một chai Aseptol hay Septyl để hòa với nước ấm mà rửa bộ phận sinh dục hàng ngày. Uống thêm Albamycin G.U hay Cotracyn hoặc chích Chloramphénicol. Phải thử nước tiểu để xem có sạn không? Tạm dùng thuốc lợi tiểu như Théobromine và Vitasiphon.

2. — Hay chóng mặt thường do tim yếu, thiếu máu sinh ra. Nếu thêm tức ngực cháu hãy dùng thử Camphophylline để uống, và Hept-A-Myl chích. Uống thêm thuốc bổ máu như Hépatrol và một chút an thần Miltown.

L.L. HOA (Cần Thơ)

Tai chảy mủ, rất khó chữa và thường do sự nhiễm trùng tai giữa gây ra, hoặc là bột phát hoặc là biến chứng của các bệnh sởi, cảm cúm v.v...

Rửa tai hàng ngày bằng Eau Oxygénée Boratee hay bằng hỗn hợp Eau Oxygénée 50

Solution Bicarbonatée à 2% 25

Sau đó nhỏ vào tai vài giọt Asper Gilline, Néomycine hay Soframycine rồi đặt vào tai một miếng bông gòn để thấm mủ có những thuốc trụ sinh kê trên.

Uống thêm trụ sinh như Cotracyn. Chúc cháu mau lành.

VƯƠNG THỊ SUONG THU (B.M.T.)

1. — Cháu bị táo bón kinh niên thì việc đầu tiên nghĩ tới là kiêng thịt cá, ăn nhiều rau. Tráng miệng mỗi bữa bằng đu đủ. Uống thuốc gan như Cholagol và ngậm mỗi tối một viên kẹo Fructines Vichy.

2. — Muốn cao thêm hãy năng tập thể dục, thể thao như bơi lội, chạy nhảy, leo dây. Uống dầu cá như Mayocod, Sevenssea hoặc thuốc vôi như Calcigénol,

3. — Lipolysine là thuốc tiêu mỡ rất thịnh dụng.

TÂM (Kiến Hòa)

Đa số thanh niên thời nay đều hay mắc chứng bệnh như cháu. Nếu chỉ nằm mơ thường thì không lo. Đáng ngại nhất là giữa ban ngày tỉnh táo mà cũng thấy vậy. Tạm nghỉ ngơi trong phòng yên tĩnh, ăn uống tầm bô. Uống an thần Valériane, Bromures, Passiflorine. Có thể dùng các thuốc bổ tổng quát như Phosphore, Arsénic, Strychnine. Cháu nên đi thử máu để kiểm bệnh giang mai di truyền. Hy vọng cháu sẽ yêu đời trở lại.

LÝ NGỌC (Sài Gòn)

Cháu nên dùng PH22 hay Savon Dermacide để rửa mặt hàng ngày. Uống thêm trụ sinh như Auréomicine, T.T. Mycine chẳng hạn. Tránh báo bón. Ăn ít thịt, cá. Kiêng các đồ gia vị cay như ớt, hạt tiêu.



CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

kẻ cắp bà già

Một bà hà tiện đi chụp hình xong lại tiếc tiền, bà bèn nghĩ ra một cách để khỏi phải trả tiền. Khi người ta đem hình đến tận nhà, bà coi rồi đẩy nẩy :

— Tôi không nhận các tấm hình này, vì các ông chụp hình tôi già đi gần mười tuổi.

— Bà còn kêu ca giống gì ? Trong vòng mười năm bà khỏi phải chụp nữa kia mà.

tin tức hấp dẫn

Trên một tờ nhật báo nọ, người ta đọc thấy có một cái tin do một anh ký giả mới vào nghề viết về một vụ tự tử như sau :

— « ... Số báo hôm qua, chúng tôi đã loan tin về vụ tự tử của ông X, hôm nay, chúng tôi gởi đặc phái viên tới tại chỗ điều tra. Được biết, nạn nhân đã dùng kiếm tự chặt đứt cánh tay trái, rồi tự chặt cụt cánh tay phải; và sau cùng kẻ chán đời mới chặt lìa hai chân, rồi mới tự chặt đầu của mình ».

Chưa hết, anh chàng ký giả nhà

ta còn muốn câu độc giả, nên còn đem thêm một câu :

— « Hiện giờ bệnh nhân đang nằm điều trị tại bệnh viện Y, bệnh tình trầm trọng, mời độc giả đón xem số báo ngày mai, coi ông X có hy vọng được bác sĩ cứu sống hay không... »

NGÔ QUÍ SINH

cha nào con nấy

Billy Balafre, tên anh chị đáng sợ ở Chicago, coi cuốn học bạ của đứa con trai tên Sam lên 10. Đọc lời ghi chú của giáo sư hân mừng rồi và la to:

— Thằng bé hách ghê ! thầy gọi nó lên bảng gần 1 tiếng đồng hồ mà nó không nói gì ?

kính trọng đồng nghiệp

Một ông thầu khoán hoãn lại công việc xây cất nhà để cho một con chim làm tổ trên thửa đất và có th giờ cho bầy con nó nở.

Được hỏi tại sao, ông ta cất nghĩa:

— Không phải vì yêu chim mà để tỏ lòng tôn kính một đồng nghiệp đó thôi !

PHAN MY MỸ

bạn có biết

— Thomas Nicholson, tay đấu vật danh tiếng của Anh đã liên tiếp khiêu vũ suốt đêm ở Penzance, đi bộ 40 cây số rồi hạ luôn bốn địch thủ hàng năng mà không nghỉ một lúc nào cả!

— Bà Edwin Smith ở Olla thuộc tiểu bang Louisiana, Hoa Kỳ, đã ngâm vài bông hồng trong một chiếc lọ. Nhiều năm, sau 108 năm, những bông hồng này vẫn còn tỏa hương thơm.

— Humphrey Knaston (1466-1531), một người Anh sống ngoài vòng pháp luật đã cưới cùng một người vợ hai lần mà không biết. Ông ly dị người vợ quý phái tên Isabel of Aston sau 10 năm chung sống. 15 năm sau ông cưới một người khác tên Marion of Oswestry. 13 năm sau nữa, lúc hấp hối trên giường bệnh ông mới biết Isabel và Marion chỉ là một người.

— Một chiếc đĩa cổ Hy Lạp cách đây 2500 năm đã được mua ở Thụy Sĩ và trưng bày ở Viện Bảo Tàng Mỹ Thuật Montréal, Gia Nã Đại, bị bể một miếng từ 100 năm nay. Mới đây một người ở Ý đã xem hình chiếc đĩa và tìm được miếng bể đó gửi về cho viện bảo tàng.

— Thomas Jefferson, Tổng thống Hoa Kỳ, năm 1865 khi còn là nghị sĩ của tiểu bang Texas, bị một người ám sát bằng cách bắn qua cửa sổ. Viên đạn xuyên ngực ông, chạy thẳng vào bức hình của ông treo trên tường và xuyên vào ngực bức hình đúng chỗ bị bắn trên thân người thật.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)



BOM NGUYỄN TỬ NỎ RA NHỮNG TRẬN CƯỜI

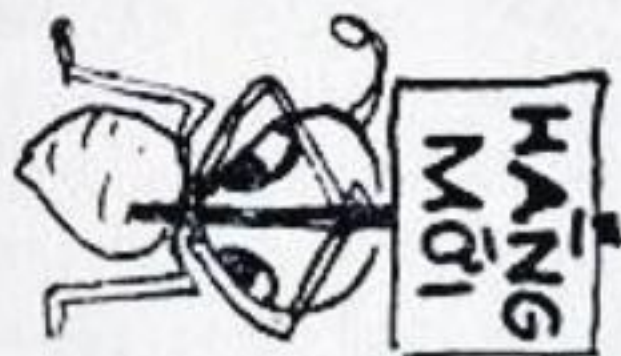
vào ngày 28-9-1972 trên

CHẠP PHỒ NHẬT BÁO

Nhật báo chòm gửi trong tuần báo Tuổi Ngọc. Đây đủ tin tức, bình luận... Rất cần thiết, bổ ích. Bảo đảm là hay không chê vào đâu được.

Chủ nhiệm : VĂN KIẾN VÀNG

Thư ký Tòa soạn : KIẾN CAO CẢNG



beethoven

Là một nhà soạn nhạc danh tiếng nhất của Đức Quốc (1770-1827). Sự nghiệp của Beethoven gồm có: 32 Tấu khúc (Sonates) cho Piano, 17 Tấu khúc, 10 Hòa tấu. Ngoài ra còn một số cho vĩ cầm, đại vĩ cầm (Violence). Về hòa tấu nhạc đi từ vui vẻ, nhí nhảnh qua dịu dàng duyên dáng rồi đến hùng dũng. Thường phải cần đến 1 dàn nhạc có từ 500 đến 600 nhạc sĩ là thường (120 Vĩ cầm, 30 Dương cầm).

Chia ra gồm có Hòa tấu hùng (Héroïque), Hòa tấu bi thảm (Tragique) Hòa tấu Thôn dã (Pastorale), Hòa tấu dị thường (Fantastique) v.v...

Đặc biệt Hòa tấu 9er đã trình diễn 1g 10phút mới hết. Với bản này nhạc trưởng Berlioz phải điều khiển thêm 360 giọng ca, như vậy bản này phải trình diễn với 1200 Nghệ sĩ.

đồng hồ Thụy sỹ

Chiếc đồng hồ đeo tay, chỉ là một bộ máy nhỏ bé với sức 1/100.000 mã lực. Đã tạo 864.000 động tác gần 100 cây số trong 1 ngày. Đã chiếm 60% trong ngành này trên thế giới về cho Thụy Sĩ (40 triệu chiếc mỗi năm). « Nó » được chế tạo trong 3.000 xưởng máy, nhân công nam, nữ độ 100.000 người. Máy móc thật là tinh vi, sản xuất những bộ cực nhỏ, cực mỏng lối 1 phần 20 bề dày của 1 tờ giấy lụa. Máy cắt có thể chính xác đến 50 phần đều nhau của một sợi tóc. Có đến 1.400 dịch vụ để hoàn thành chiếc đồng hồ. Họ là những người thợ lãnh lương cao nhất Âu Châu (20 phần trăm số tiền lương cao nhất). Trong khi làm việc họ bị cấm đủ thứ: cấm nói chuyện, vì hơi nước

làm hơ và rỉ bánh xe, hắt hơi là một tai họa. Ngáp, máy sau này sẽ chạy sai lạc. Cần thận khi thở ra. Cấm hút thuốc. Nữ công nhân cấm xài nước hoa. Khi vào xưởng phải mặc áo choàng để khỏi vấy bụi. Đồng hồ automatic hiện nay do Abraham Louis Perrelet sáng chế với nguyên tắc nguyên tắc chênh lệch của trọng lượng.

VŨ QUYỀN (ghi)

kỳ phùng địch thủ

Luật sư: (bảo ký giả)

— « Bài báo này của anh xúc phạm đến danh dự tôi. Tôi kiện, thì anh tính sao? »

Ký giả?

— « Thì tôi mượn anh làm Luật sư biện hộ ».

chuyện biên hòa

Một người điên trốn khỏi dưỡng trí viện. Ông giám đốc tức giận hỏi anh gác đàn:

— Các anh làm ăn thế nào mà không canh gác các lối ra?

— Dạ, tôi có canh đó chứ! chắc hẳn trốn qua lối vào đấy ạ!

NGÔ QUÍ SINH (Cầu Tre)

người nặng nhất

Người nặng nhất thế giới là William Cobb với tám thân nặng 362 kí lô. Anh này hiện đang ăn ít lại để bớt đi 104 kí. Cobb là người ở tiểu bang Georgia, Hoa Kỳ.

bức thư đắt giá nhất

Mới đây trong một cuộc bán đấu giá ở New York, bức thư của anh chàng Lee Harvey Oswald, người đã ám sát Tổng thống Kennedy, đã được mua với giá 300.000 đồng VN.

EM HAI TÊ (Nha Trang)

nhất thế giới

HOA KỲ : Bà Fiore May Jackson là người đàn bà mập nhất thế giới, cân nặng 381 kg, bà vừa mất tại Jacksonville, thọ 35 tuổi.

BỜ ĐÀO NHA : Một thí sinh già nhất thế giới, « cậu » đã 80 xuân xanh tên Antolo Bica ở Lisbonne đã đệ đơn xin thi trung học. Kết quả « cậu » đã đậu « ngay chốc ».

ĐỨC : Bà Marla Landers ở Sassenberg vô địch đàn len trên thế giới. Trung bình một ngày bà đan được 10 chiếc áo len, hách chưa ? Còn « kẹp tóc » Mit thì sao ?

ẤN ĐỘ : Có một người lùn nhất thế giới, 45 tuổi mà chỉ cao có 47cm.

PHÁP : Pháp là dân uống nhiều rượu nhất thế giới. Trung bình mỗi năm 1 người Pháp uống 140 lít.

PHAN MY MY (ghi)

sự thật mất lòng

Hầu tước d'Aligre đã trả lời cho một trong những người bạn của ông đến mượn ông một số tiền to :

—Nếu tôi cho anh mượn số tiền đó anh sẽ không trả lại tôi. Chúng mình sẽ giận nhau, tôi sẽ mất tiền và bạn. Nhưng tôi chỉ muốn mất có một thôi. Tôi không muốn mất tiền và yêu cầu anh đừng bước chân đến nhà tôi nữa.

EM EM

cho các bạn làm dáng

— Nếu sợi dây chuyền bằng vàng Tây của bạn mang lâu ngày bị đen, bạn hãy lau chùi lại theo mẹo vặt sau đây : Ngâm nó vào cái bát đựng nước xà bông pha với một muỗng cà phê Alcool 60° rồi lắc mạnh. Xả sạch bằng nước trong.

Với kim cương thì bạn hãy đặt nó lên trên một miếng bông, để vào lòng một cái soong đựng nước xà bông, đun sôi chừng 2 phút, xả bằng nước nóng. Nhà của bạn sẽ sáng ngời lại ngay.

ÁO VÀNG



kiến
vàng
ơ !

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Dung nghe người ta bảo, người đàn bà được tạo thành bởi cái xương sườn của người đàn ông ! Thế sao ông anh của Dung không có thiếu cái xương sườn nào hết vậy ?

MỘT BẠN DZÀNG (?)

ĐÁP : Cho đến một tuổi nào đó hẳn sẽ đánh rớt mất (rớt mất hay đem cho thì không biết. Bởi KV... không có xương sườn). Nhưng hỏi bạn, « ông anh » của bạn có ở trong ngoặc kép không hở ? Nếu có thì bạn nên cần thận... đếm xem.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Tại sao khi người ta khóc không ra nước mắt đỏ mà lại ra nước mắt trắng hở ? Khi người ta thích màu đỏ thì người ta là con người thế nào ?

LY NA

ĐÁP : Không cần nước mắt đỏ, ông trời bảo vậy, trong nước mắt có một chút a xít cho nên dù viết bằng bút nguyên tử cũng có thể nhòe được. Còn thích màu đỏ à, KV đang nghiên cứu đây. Chả lẽ lại là người ưa « kèn kèn » và thật lãng mạn như KV nghĩ. Phải là thứ màu đỏ của hoa hồng BB không ?

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Khi mà không thích chơi mí « người ta » nữa thì khi gặp nhau mình phải làm sao hở Kiến Vàng ?

HUYỀN (Saigon)

ĐÁP : Bài học đến tang đó chắc cũng chỉ biết dạy rằng, hãy cúi xuống rồi quay đi. Vì, gặp nhau đôi khi còn trong nỗi tình cờ, ai nhau đường chia đôi, xẻ mười, thấy ai còn hẹn gặp đề nói một lời nào nữa.

S U T Â M



HẠNG NHỆ

Thành phố Munich

Thành phố Munich đã hoàn tất 6 năm với phí tổn xây cất 2.312.000 000 Franc.

Một công trình kiến trúc vĩ đại, tuyệt vời được dựng lên trên khu vực Oberwiesengeld, nơi mà trước ngày bùng nổ trận đệ nhị thế chiến đã là phi cảng để từ đó hai vị Thủ Tướng Pháp và Anh là Daladier và Chamberlain chia tay nhau trở về nước sau khi ký kết các thỏa ước Munich năm 1938.

Trên phần đất rộng thênh thang 300 mẫu tây (khoảng 3.000.000 m²), dân chúng Munich, từ năm 1945 đã luân phiên mang 1.085.000.000 m³ đá tại vùng đồ nát vì chiến tranh và chất đống cao thành một ngọn đồi. Một nơi tranh giải Thế Vận Hội gồm 80.000 chỗ, một điện thể thao 12.000 chỗ, một trường đua xe đạp 5.000 chỗ, một hồ bơi 7.500 chỗ, một chỗ để trượt băng, một võ đài 70.000 chỗ, một Làng Thế Vận 12.000 chiếc giường, một trung tâm họp báo với một phòng gồm 4.000 chiếc giường... Tất cả đều được xây bao quanh ngọn đồi « bí hiểm » ngày xưa nhưng nay đã được vun xới tốt tươi, với những hàng cây xanh mát trong số 2.250 cây và 180.000 bụi rậm, hàng rào...

Từ hoài vọng điên rồ nắm quyền bá chủ thế giới của nhà độc tài Hitler từng chủ tọa Thế vận hội Berlin năm 1936 cho tới ước mơ hòa bình và tái tạo Thế vận hội Munich, 36 năm sau người ta nghĩ rằng trên vùng đồ nát vì hậu quả của một sự điên cuồng cá nhân này là nơi lý tưởng về mặt kỹ thuật để xây nên sân vận động Thế Vận Hội. Tất cả tiện nghi đã được dự liệu trong trung tâm báo chí kiểu mẫu, với đầy đủ tiện nghi của Làng Thế Vận và cho một thành phố báo chí. Vậy mà cũng có những lời chỉ trích nghiêm khắc đối với lối kiến trúc thẩm mỹ của tất cả tòa nhà Thế Vận dưới sự điều khiển của Kiến trúc sư Gunter Behnisch ở Stuttgart, gồm một nơi tranh giải Thế vận và hồ tắm. Tất cả được bao phủ bằng một mái nhà khổng lồ 75.000 m².

Ngay cả đến Làng Thế Vận cũng bị chỉ trích, nơi được xây dựng theo hình kim tự tháp (Pyramides d'Egypte) nhưng thiếu cây cỏ xanh tươi. Rất nhiều tòa nhà kiến người ta có cảm giác như chúng bị đè bẹp dưới sức nặng của hàng tấn bê tông và đá.

Nhưng dù sao làng Thế Vận nhiều tổn kém cũng đã mất khi khung cảnh xanh tươi của những ngôi làng ở Baviere nằm ngay gần chân núi Alpes chạy dài tới chân trời xanh nhạt nhòa sương mù.

Ngoài ra công việc đầu tiên của các lực sĩ nhà diu đất, ký giả, chuyên viên kỹ thuật.. ngay khi vừa đặt chân tới Munich là đi thăm khu vực rộng mênh mông, nơi họ sẽ sống, làm việc hoặc tranh tài trong suốt thời gian tranh giải Thế Vận Hội khai mạc hôm 26.8.1972 và chấm dứt vào ngày 10.9.1972.

GIANG THANH BÌNH (SG)

CÒN LẠI MỘT BUỔI CHIỀU

VŨ THỊ BÍCH THÁI



— Ái Khanh !

— Đừng mí, để cho ta đàn nốt đã nào.

— Mí im để nghe ta nói chứ.

— ...

— Chữ không nghe thì ta về đã !

— Ừ thì ta nghe mí nói đây. Chi đó ? Nghe bằng lỗ tai chứ đâu có nghe bằng mười ngón tay ở trên phím đàn mà mí bắt bẻ ta quá vậy hỉ ?

— Ta mà là dân húi ta theo mí sát nút.

— Nói năng chi mà dị ờm ; tưởng chuyện gì dễ sợ lắm.

— Thật đấy. Mí đẹp, mí có duyên, mí học giỏi, mí đàn hay nè... mí...

— À, nãy giờ mí chửi ta. Stop nghe bậu, vừa vừa thôi kéo mũi ta to lên không kịp chín mà bị toét như quả cà chua ở đằng kia bi giờ ! Còn phần mí ? làm răng, ham khen người ta quên mình hỉ ? Con mắt mí sáng long lanh như hai hòn bi mí để ở mô ? Chừ gửi cho con nai vàng ngơ ngác ở cuối chân đồi rồi à. Và tóc mí, ta sẽ thân chinh đi hái một đóa hoa thiên lý cài lên mái tóc để cho tên mô đó sẽ phải hát câu :

« Tóc em dài em cài hoa thiên lý
Thấy em cười anh để ý anh thương ».

— Ừ, ta cũng mong đủ tợn vậy đã.

— Thẹn thùng sao mà mi chớp mắt hoài vậy ?

— Ừ ta thương mi quá Ái Khanh.

— A té ra từ độ mi mới quen ta tới bị chừ ; mi thậm tệ ghét ta phải không Đỗ Nguyên ?

— Đâu có.

— Cớ sao hôm nay ta thấy trong đôi mắt mi có cái đó... buồn buồn thì phải ! Mi nói cái chi cũng như là lần cuối hết vậy ?

— Thôi mi đàn tiếp đi Ái Khanh.

— Mi hát ta đàn nha Đỗ Nguyên.

— Mi vẫn còn giữ vững lập trường đòi thưởng thức tài nghệ của ta à ! Không sợ tiếng ta hát nó theo gió chạy u về nhà mi hát tung cả nóc nhà mi rụng mỗi nơi một cái cột, sách vở mi chạy ra bờ ao tằm một phát bị gió ! Tồn chưa mi ?

— Không sợ đâu mà ! Cứ hát đi, thỉnh thoảng cũng để sách vở tự do một tí chứ ! Con bé cứ cười. Vui thì vui lắm, mà buồn rồi thì có ông trời mà cản được cái bộ mặt như cái bánh tiêu vừa rán nóng hổi của mi ?

— À ! mi đang nói lên ta cái chi trong bao tử ?

— Ừ đó. Chửi mi thậm tệ.

— Chửi thương hay là ghét.

— Cả hai.

— Huề.

— Không biết vì mô. Ta thương mi, thương bài Cô láng giếng tệ. Ta hát bài ni tối về trong giấc ngủ ta chìm bao và tương tư mi, và nghe ngao hat. Cô láng giếng ơi, tuy cách xa phương trời tôi không hề quên bóng ai bên bờ đường quê...

— Khoan Đỗ Nguyên ơi mi hát thế này mới hay. « Cô láng giếng ơi mấy luống hoa bên thềm đã thắm rồi... » Tiếp nối cho cuộc tình mi là câu : « Tại lắng nghe tiếng người nói cười xôn xao, tôi biết người ta đón em tung bừng ».

— Tại sao ?

— Ờ. Thì ta không yêu mi, ta ôm thuyền tách bến sang sông và mi bị rơi cái bịch.

— Hôm đó ta sẽ sẵn sàng : « Tôi đưa em sang sông chiều xưa mưa rơi âm thầm » và về nhà sẵn sàng một gói thuốc.

— Thuốc an thần chứ gì ?

— Ừ ! Đúng lắm...

Với gương mặt thần nảo, Đỗ Nguyên diễn tả ra vẻ như anh chàng thất tình bởi cô láng giếng thật sự, chép miệng với giọng nói sầu bi :

— Rồi một hai hôm tôi sẽ đi.

Vì sao ai nữ hỏi làm chi.

— Mi yêu cô thật sự hỉ ? Vậy mi thuộc vào loại :

« Tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá
chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì ».

Hai đứa bật cười vang dội cả một khoảng không gian.

— Mi thấy ta đóng vai thất tình có xuất sắc không nào ?

— Được lắm có tiến triển trên đường văn nghệ ! Mai mốt ta với nhà
mi chẳng lo đói. Mi cầm cái lon sữa bò vừa bát vừa xin tiền ta đàn.

— Ở mô ?

— Bến xe dò...

— Chiều rồi. Minh về đi...

Thu dọn tập vở hai đứa thả về nhà, buổi chiều hôm nọ chẳng nuốt chữ
nào vào bao tử cả ! Trời bắt đầu nồm vài ngọn gió thổi Nguyễn có vẻ lạnh
hắt ôm sách vở vào ngực im lặng bước chậm theo tôi.

— Mi ơi ! Đẹp quá kia...

— Cái chi.

— Hoa ngọc lan.

— Mi ôm tập đi. Ta trèo vào hái hai cái ta một, mi một bằng
lòng nha.

Không chờ sự đồng ý Nguyễn đẩy chông tập vào tay, nhanh như sóc
tìm chạy vào phía cây ngọc lan bẻ vội hai cánh hoa. Chợt ở phía trong có
bóng người thanh niên đi ra trên gương mặt không có một vẻ gì gọi là trách
móc. Minh thì run lên rồi, cứ nghĩ nếu người ta hỏi ai cho cô bé nọ vào
hái ? Răng mà trả lời cho suông đây ! Chừ Đỗ Nguyễn bình tĩnh dễ sợ, cứ
hái, mi có biết không ta đang chửi mi trong bụng đây này. Thôi chết hẳn
ta đang nói chuyện với Đỗ Nguyễn, không biết ra răng ?

Một chập lâu hắt ta trở vào nhà, không quên gửi cho cô nàng nọ
cười gọi là giao hảo. Thấy mi cười mà ta nóng mặt, Khanh nghĩ thầm.

— Mi làm cái gì mà đứng nói chuyện với hắt ta lâu thế ?

— Vui dữ mi à. Hắt ta bảo ta rằng : Cô bé thích hoa ngọc lan à.
Ta cũng đâu vừa trả lời ngay : Vâng cả hai đứa cùng thích hoa ngọc lan ;
quay lại tìm mi, lúc đó mi ở mô ta không thấy. Hắt bảo ta cho hắt cái hoa
ta đang cầm trên tay. Rồi hắt sẽ hái cho ta cái hoa khác đẹp hơn, mi hiểu
không ? Ta bảo với hắt không được, ta phải cho mi một cái, hắt ta trêu
ta quá xá ; cứ gọi là cô bé này cô bé kia riu cả lên thế này.

— Mi không run à.

— Một tí teo rồi lấy lại bình thường không có gì xảy ra cả.

— Mi không còn trò chơi nào sao mà nhắm cây ngọc lan của người ta
mà phá.

— Mi không biết gì sao ? sợ thì sợ chó nó cắn chứ không sợ chủ nhà
quở trách, mà hắt ta có nói năng chi đâu. hắt còn bảo ta cứ hái đi, hái hết
cây cũng được.

— Chắc nghe mi nói chuyện hần ta mê tit thờ lò thành ra mới xúi dục mi đào cả rễ về nhà mà trồng, luôn thể cho hần đeo theo cho nó có bậu có bè. Ta chỉ mi này, đem hần về trồng ngay ở ngoài cổng để mỗi lần bước ra khỏi nhà chào nhau cái « cộp ».

— Cớ sao mà đay nghiến ta dữ vậy. Giờ về nhà.

— Không.

— Mi không thích về ? À mi chê ta cho mi cả hai cái đó để ta vào hái thêm vài cái nữa.

Thấy Đỗ Nguyên dợm bước Khanh vội vàng cười... Ừ thì đi về.

— Lúc nào mi cũng làm cho gan, tìm ta chạy lung tung xoe. Tối nay có nằm mơ thấy mi đòi thêm một cái nữa ta cho.

— Chứ không phải mi đã có cái chi chi với chủ nhân cây hoa này à ?

— Nói chi mà dị ờm, làm người ta mắc cỡ.

— Ta cũng cầu cho mi gặp người trong mộng là hần ta cho bỏ ghét.

— Giận ta hỉ ?

Khanh quay về vẫn còn hậm hực. Mai chẳng thêm lên đồi nữa.

Đỗ Nguyên biết vậy còn nói với theo.

— Mai lên đồi nữa nha ! Ta hái cho mi hoa ngọc lan đẹp hơn thế nữa.

VŨ THỊ BÍCH THÁI

NHỚ CHIỀU CŨ

cho T.T

ta bay theo những gió vàng
về qua núi thăm thăm hoàng thành xưa
cổ nhân ta gọi say sưa
áo hoàng triều lộng gió đùa kiêu sa
nhớ xưa mùa cũ lại qua
bốn mùa thương cả chan hòa nhớ nhung
chừ xa hoài cổ hoàng cung
người ơi cố quận muôn trùng cách chia.

NỖI NHỚ VÀNG

chiều qua nắng đỏ đầy sân
lá bay lay nhẹ hồn bàng khuâng người
buồn lên như thể cơn say
chiều lên hiu hắt với ngày tàn theo
sương lan vừa chớm lưng đeo
áo ai phơ phất hút heo nẻo ngàn
hương xưa tóc xỏa mơ màng
nhớ nhung chiều cũ nhạc vàng, lá bay...
HOÀNG NGÂN





TAN NHƯ SƯƠNG MƠ

NGỌC MINH

*Anh về giữa một giòng sông trắng
Là áo sương mù hay áo em*

N. S.

Có phải là trong mộng đẹp, ta bỗng ngỡ nhìn nhau dưới cụm hoa Hoàng Hậu Bướm. Một vài cọng tóc đen mùi bột mưa. Ấy là mưa tháng sáu. Tháng sáu với cửa đóng, chần trùn, những chông sách vở cao nghệu cột chân học trò. Còn những sợi dây mưa nghiêng đổ sao không trôi luôn giùm những vết bước, nhịp xe không tưởng như thể đang trôi trong một cơn mộng du nào đó... « Tháng sáu trời mưa, trời mưa không ngớt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa »... Thôi đừng bắt chước Nguyên Sa. Em cũng đã đến và đã đi. Dù chưa nói được những lời định nói...

Mélancolique ! Mélancolique ! Ai gọi thế ? Tiếng reo của người hay tiếng hót của những con chim trú mưa dưới chậu hoa đỏ. Âm hưởng thì reo dòn dã như một điệu huyết sáo vui tươi nhưng có tội nghiệp không khi cái tên đó đồng nghĩa với Âu Sầu, Phiền Muộn. Nơi bậc thềm đá trắng, em ngồi thật nhỏ nhâm nhi những nhụy hoa ngọt lịm. Cách một bậc cao, bạn nhìn và cười. Vẫn nụ cười mướt vẻ thơ trẻ trông đến mà thương. Không biết chi hết sao. Ừ ! Tốt hơn là đừng nên biết. Còn hơn tuần nữa thôi, cầu cho lòng an ổn mà thi cử, đừng nên khoắng vào hồ mắt nâu em ở trong veo những vòng tròn sâu rồi...

Làm sao em có can đảm kể lể. Rằng cơn bệnh chẳng cho em yên ổn học bài. Rằng rất có thể em không còn về kịp dự kỳ thi tháng tám. Rằng nỗi chết như kẻ cận kề em về một vùng xa trong những ngày sắp tới. Rằng bạn bè chẳng ai tin em sẽ thi hỏng, như Mai Rôm : « ... trừ phi mi « cố tình » rớt thôi, con khỉ a ! » nhưng làm sao ai biết căn bệnh quái ác như đã thế không đòi « người » chuồng với mớ sách vở đó. Nên học trò ban B mà sách toán cứ mỗi meo bụi phủ, buồn nẫu cả người thôi ?

Lững thững đứng đây. Vẫn nụ cười thật hiền đó : « Về thật sao, Nai ? » «Ừ ! thôi để Ng. về, chúc may mắn, mon ami ». Bước ra khỏi khuôn viên rậm lá, dây hoa, dãy cửa kính lờ nhờ những bức tranh lạ bên trong phòng khách thanh thanh, bờ tường đá lạnh xám như sương. Ở chỉ cần khép đôi cửa sắt là biệt tâm đầu vớt mọi điều, mọi vật cơ hồ đang tan hết sau lưng. Cả những nhân vật trong đó. Cứ như là cô tích. Phải đó bạn, từ đây ta đã như là huyền thoại với nhau...

Chỉ cách đôi cửa mỏng, đủ thấy rõ nỗi bơ vơ. Có những chiếc lá chẳng rõ tự phương nào lững đặng bay và hững hờ đôi chiếc bám trên par-dessus màu khói nhang. Em bước nhanh. Không quay lại một lần. Con đường ngắn sao đi hoài chưa hết. Ngôi nhà bạn nơi góc đường âm u đã khuất rồi thì phải, với em, đây là con đường xinh xắn, dễ thương, hiền hậu, im vắng nhất thành phố. Người ta gọi nó là H.H.T. Nhưng bạn và em gọi tắt là Hoa Vàng.

Hoa Vàng và T.l ơ ơ những đóa hoa màu vàng, sao mà em cứ gặp luôn trong những trường hợp không sao quên được. Cảm động biết bao khi được người khác tặng hoa, một đóa cúc vàng, nhất là hoa của một người xa lạ. Sau này, nhân đọc một truyện ngắn của Marie Noel em mới lờ mờ hiểu. Nhất là khi biết được cô gái dễ thương đó là một người bạn cũ, trước em, của Goldmand. Rồi hai mươi nụ hồng vàng em nâng niu trên tay suốt đoạn đường Đà Lạt—Phan Thiết trên GMC dẫn xóc nhưng cuối cùng cũng dập nát khi về đến nơi phải thả xuống sông Mường, biết đâu, nó chẳng tấp vào nhà hần. Sao lại đến 20 nụ ? là số tuổi của ai hay là số giọt Tybraïne cho mỗi lần kích ngất mà Placid dúi lọ thuốc vào tay em khi xe sắp chuyển bánh, rời Phan. Vàng còn là màu vành trên của hoa Huyết Kim Hải lấp ló nơi những khúc quanh nguy hiểm trong những chuyến đi bộ hay đạp xe ra mũi Né với mấy anh em và những người bạn ranh mãnh, ngộ nghĩnh như Hòa móm, Bầy tiền...

Cuối cùng là Sơn Cúc, loại hoa rừng hiếm hoi ngỡ đã suốt kiếp không còn thấy chúng hay nghe ai nhắc nhở thì giờ đây đã bắt tử, với đại huynh. Hồ Phi ! Thôi chẳng còn dịp nào nhỏ đưa ông gặp những người bạn rất dễ thương ở cái thành phố cũng dễ thương không kém này. Ông vẫn nói như trách móc em mang trái tim của Âu Cơ, có đến một trăm ngàn ấp đầy tình cảm... Cây cỏ cũng yêu, côn trùng cũng tội, bóng tối cũng bắt tay, dòng sông cũng giao cảm... bạn bè lại đông đảo, thế còn chỗ nào để nhớ đại ca ! Người

bạn lớn ơi ! Thế thì ông chẳng biết chi hết trơn. Vì người cô đơn nhất chính là người đã được — và bị — quên quá nhiều. Ai nói hử ? Chả có ai hết, kinh nghiệm bản thân đang cay đó thôi.

Khi em bật đèn, cánh cửa bỏ quên sát bàn học đã đưa lối cho mưa vào nhờ bức tranh thắm tím với vài câu thơ ghi vội mà em đã nguệch ngoạc nên, khi gặp một bài toán nan giải đạo còn ngồi học được — còn cuộc đời ta và căn bệnh trầm kha đó, phải làm gì đây khi biết rằng hầu như hết, phương tuyệt cách điều trị, ông hử ? — Chưa một sửa soạn gì cho chuyển đi ngày mai hết. Thế mà nghe mưa đã với khóa áo, bước đi. Định nhờ một người nhắn với những bạn khác, nhờ Ng. gửi lời chào. Cuối cùng rồi cũng không nói được. Vì thấy nó khải hải thế nào đó. Vả lại, em rất ghét sự tiễn đưa. Những người bạn chắc hẳn em có tí tí chất du mục và núi rừng trong máu huyết nên chắc cũng không nỡ trách đâu. Và bây giờ về lại phòng nhỏ, em vẫn còn bàng hoàng. Chuyển đi ngày mai sao cũng còn xa lạ quá, với em. Những Mélacolique, Aline, Placid, Michèle, Goldmund, 085, Mignonne, Camenzind, Seven and Ten... Bạn bè và những cái tên reo như chim hay nói theo Quỳnh Dao, như « tiễn tiễn phong » — Và cũng như gió như chim, ta lla nhau bay tìm bến la bỏ phố biển tới tình. Em vẫn tâm nguyện làm « con chim trốn tuyết » cuối cùng. Nhưng sự thế đã vậy, học hành còn đang dở hướng hồ những tình thân đang rac rời lỏng lẻo bởi đã qua một thời kháng khí quá hay và đẹp. Thì không nên tiếc và trách chi ai. Vì ai rồi cũng phải có những hạnh phúc nhỏ nhỏ của riêng một đời, như Vũ Mây bây giờ chẳng hạn.

Như giọt nắng reo giữa lá rợp xôn xao, có mảnh thư màu xanh mang dấu Belgique, ba đã dẫn dưới chiếc lo đen xanh tro troi mỗi nhánh hồng. Chim Ưên khoe ho đôi anh mang Đàn Tranh lên tivi. Ngút ngút biển trời cách trở như thế mà mang theo được « cô nàng » đó là sung sướng quá rồi. Già như một chuyến thiên di bình thường, thế nào em cũng nắn nò được mang đàn theo. Nhưng ngày mai... Những giọt đàn tranh bỗng rơi như mưa thưa dưới đôi móng đôi môi quên thuộc những câu thơ Bích Khê mà T. đã hơn một lần đàn :

Tìm lối nhà em, anh sẽ thấy

Khóm lan thơm nặng khi xu phiên

Em đang nổi bệnh trong phòng vắng

Tình lặng theo trăng sáng sáng đầy...

Ơi HỒ ! Chắc chẳng bao giờ ông còn cơ hội ghé thăm thành phố này và nhà em như đã hứa, phải không ? Tỉ như có một tình cờ, ở một phố ta lại gặp nhau, chắc ông không tài nào nhận ra « Hồ Tiểu Thư tóc dài » của ông nữa đâu. Ông đã biết rồi mà. Hôm bước vào tiệm, em đã dặn chú thợ « Chú cắt thế nào cho tóc tôi giống tóc chú ». Chú ta cứ hỏi em suy nghĩ kỹ chưa, kéo lại khước khi cắt xong như nhiều cô, để chỉ môi tóc đến chừng này. Nhưng « làm sao cũi lại nhỏ, nhỏ bướng như gì gì ». Ông đã chẳng từng bảo thế, hay sao ? Bạn bè cứ hỏi vì sao mà xoổng tóc ? « Cắt tóc cũng phải phải có lý do sao ? Nếu có, hẳn là phải ghê gớm lắm. Nhưng chắc cũng vì ghê, ghê quá nên đến hôm nay ta ... đã quên mất lý do ấy rồi ». Em đã trả lời thế.

Tụi bạn lại kêu em giống nhỏ công chúa Anne trong Vacances Romaines, Ô ! Em không thích giống ai hết, chỉ là bạn nhỏ — rất nhỏ — buồn như gì gì của... ai thôi.

Em tắt đèn vì buồn bã quá khi cứ ngắm nghía từng vật mọn sắp phải lìa bỏ nên 100 ngàn tìm Âu Cơ lại vỡ bụng ra. Nhưng trong bóng xám nhờ nhờ của chiều tà bên ngoài ấm nồng hơi nước hắt vào, em vẫn như thấy rõ tận tường chân dung bọn « thần dân vô tri » của em. Từ đệm màn, chăn, gối, sách vở, đàn, hoa, tranh đến những trò khéo tay, những câu vớ vẩn dán trên vách, cái mặt râu ria to tồ bố của Charles Bronson, đôi mắt vờ vọi của Dominique, nụ cười La Joconde lạ lùng, Olivia Hussey trong tư thế tự vẫn bằng dao găm tuyệt đẹp trước xác Léonard Whiting, mái tóc vàng óng của chàng phi công mất trí cạnh chiếc mũ dạ trắng của cô nhỏ 13 tuổi Isabelle, nét thất đảm của Anthony Quinn sau hàng dây thép và Ali Mac Graw kính trắng nghinh nghinh.

Hôm trước Đức có rủ em xuống nhà hắn xem Love story của anh Quốc mượn được nơi tụi Mỹ. Phim chẳng có phụ đề nhưng em nghe và hiểu đôi chút. Đủ đề ứa nước mắt khi Jenny trời trần cấn dặc chú nhỏ họ Barret phải gắng vui sống một mình. Những khúc bánh mì cùng ăn ở một lễ đường, chiếc xe đạp cộc cạch mang thức ăn đến cho người học thi, người con gái khỏe đẹp hát ca giữa bọn trẻ, chàng thanh niên buồn gan tự lập và thành công ngay bước đầu xuống đời nhưng cả hai đều phải bó tay trước định mệnh lạ lùng. « Sống đã như một tình cờ. Chết cũng xin là một tình cờ. Xin mà được sao. Không xin mà được sao. Kia như bóng sáng. Đã lên. Đã đầy. Kia như là cây. Đã nghìn tiếng xôn xao ». Ôi những câu kinh trong lửa tàn của Minh giáo. « Sống đã chẳng lấy gì làm vui. Chết chẳng lấy gì làm khổ. Người đời thương ta, lo đau, hoạn nạn, quả thực quá nhiều... »

Quả thực nhiều quá .. Nên những nắm tuyết mà hai đứa nó nhét vào mồm nhau, nghịch đùa như trẻ thơ cứ làm em loay hoay nhớ đến những đụn cát ngất trời ở mũi Né. Bỗng nghe rộn rã trong tim từng nốt nhạc của chiếc piano nhà Aline, Sérénade và Histoire d'un Amour buồn bã.

« Histoire d'un Amour »

Notre amour n'est ce pas... »

Có ai chặn hết mọi lối vào của khí trời và máu. Nỗi đau đớn ràn rụa khắp châu thân. *Châu thân chìm trong bão tố. Tương lai chìm theo hướng gió. Không gian nào cũng chợt cảm thấy..bơ vơ !* » Ôi ! hình như chỉ có một nơi em không thấy bơ vơ. Đó là phòng nhỏ riêng em, bóng tối, im lặng và sự chết. Con kích ngất dâng lên chậm nhưng chắc chắn. Trong óc em lóe sáng đóa hồng đỏ toan tính mang đến cho Aline vào sáng mai. Trước giờ xe chạy, cô nàng hắn còn ngủ. Thì cứ quăng hoa lên cầu thang mệnh mang nhà nó như một nhấm vật miền núi của Hesse mà đại ca vẫn kêu giống em.

Hồ đại ca ! rồi cũng không còn một nơi nào và chắc cũng hết cơ cho cho chúng ta còn được nhìn nhau trong phần đời còn lại. Cuối cùng rồi em cũng cảm nhận được điều đó, như anh !

NGỌC MINH



mưa xuống dịu dàng

ÁI BẮC

HẠ CỦA DU, VẬY LÀ DU QUÊN MI HẠ NHƯ ĐÃ ĐỊNH lúc đi gần tới trước cổng trường của chúng mình. Mi gió thổi, hoặc là mi lên tóc Hạ rồi Du sẽ chạy vụt vào sân trường, rồi Hạ sẽ đi một mình qua bên kia sông. Và Du cũng quên đưa nón cho Hạ mượn nữa, kéo Hạ đi đường xa trời nắng đau đầu. Thương nhau cời nón cho nhau. Ở nhưng mà đường từ nhà Du đến trường không có cái cầu nào cả làm sao về nhà nói dối được nhỉ. Chỉ co Hạ lát nữa sẽ qua cầu một mình. Tất cả những điều Du định làm chỉ được nhớ ra khi Du đã vào trong sân trường, cùng với nỗi nhớ Hạ.

Hạ nhỉ, những hàng cây trong sân trường chúng mình chả bao giờ rụng hết là chỉ còn cành chờ vơ như trong bức tranh mùa thu xứ người mà hôm nào hai đứa chụm đầu cùng ngắm. Cũng có lá vàng rụng xuống sân cỏ nhưng ít thôi, quanh năm mệnh mang che trên sân rộng vẫn là cái vòm lá xanh ngàn ngát. Mà Du thích như vậy hơn. Nhất là vào những buổi mai mùa xuân. Từ dãy phòng học cuối sân vươn lên, một vùng sân rộng chan hòa nắng vàng cùng gió reo trong lá biếc. Thỉnh thoảng có một dáng người từ phòng học đi về sân phong, màu áo khuất hiện sau những thân cây xam. Lúc đó, Du mới chợt nhận thấy cây trong trường mình đã thật lớn, thêm người, cảnh càng rộng hơn. Du thích học ở dãy phòng phía đông, Hạ đồng ý chứ? Buổi chiều lúc những tia nắng vàng bừng lên trước khi tắt, từ chỗ ngồi cạnh nhau, chúng mình thường nhìn nắng chiếu trên những cây liễu lơ thơ buông mình trước dãy lầu phía bắc, đẹp tuyệt

vời. Chưa lần nào mình Du vào trường như chiều nay. Lúc này băng qua sân, Du thấy những bước chân mình thật thanh thản, áo lụa bay cùng lá vàng, giờ này chắc áo Hạ cũng bay bay trên sông.

Giữa một hội trường đông người, Du ngồi đọc lại quyển tiểu thuyết trong lúc chờ đợi. Đi đâu cũng nên mang theo một quyển gì có thể coi được là vậy đó. Du ngồi im nghe nhưng không vỗ tay sau những bài diễn văn. Lúc nghe một vị nói cái chi hề về...chia tay. Du bỗng thấy nhớ lớp học ghê gớm. Lúc đứng lên chào cờ Du đã nhớ vô cùng những buổi sáng thứ hai chào cờ trước cửa lớp lần nào chúng mình cũng nhặt vài chiếc lá vàng mang vào lớp, viết vào đó vài câu thơ cổ rồi cất vào vở, qua hôm sau lá khô đi, đổi màu không còn đẹp nữa nhưng bỗng dưng trở thành thân yêu đến không nỡ bỏ đi.

Những màn văn nghệ không hay lắm. Du lơ đãng nghe có một màn hát chung cái gì mà « nếu anh về bên em ». Đại khái nếu anh về bên em thì hoa xuân nở đẹp hơn, pháo sẽ dòn hơn, lời ca và điệu nhạc tầm thường nhưng tự nhiên mấy câu ấy cứ vang rõ trong trí Du và bỗng dưng Du cảm thấy giá lạnh giữa đám đông chung quanh. Nhưng rồi nghĩ đến những bạn bè mến thương, mùa hè rực rỡ của chúng mình sắp đến và nghĩ đến Hạ của Du. Du tìm lại được cảm giác ấm áp và thanh thản. Cũng vớ vẩn quá đi thôi, vớ vẩn như buổi sáng nào vừa thức giấc nghe câu hát « Mẹ già như chiều nắng nhớ con trai chưa về... » mà nước mắt cũng dễ dàng trào ra. Du của Hạ vớ vẩn vậy đó.

Buổi chiều về tới nhà Du chưa chịu thay áo ngay. Nắng đẹp quá. Du đứng nơi hiên nhìn ra ngõ, mong chờ một người bạn dù họ không hẹn chiều nay đến. Hình ảnh người bạn cứ rõ nét theo những câu nói dịu dàng. Đừng giật mình, Hạ ơi, Du của Hạ tốt nhưng không đại đột đâu. Chúng ta có thêm một người bạn « nói-chuyện-được ». Mong rằng người ta đến vì mến phục vì hiểu nhau, Du muốn tin yêu nhưng bắt buộc phải dè dặt. Chung quanh chỉ có một số người có thể tin cậy, đừng để em thất vọng.

Tất nắng rồi đó Hạ. Giờ này qua cầu thì tuyệt. Áo bay tóc bay, sông trôi êm dưới chân, núi tím sau lưng, Hạ có đếm cầu bao nhiêu nhịp không. Nhịp vui chứ không phải nhịp sầu. Hoặc là cầu bao nhiêu nhịp... chúng mình thương nhau bấy nhiêu.

ÁI BẮC



Ý nghĩa của dấu hỏi

Ở nhà lâu lâu Nguyễn nhận được thư Nguyễn mừng ghê cơ, nhưng khi mở ra có mỗi một « cái » dấu hỏi to ơi là to ở giữa trang giấy. Ngoài ra chẳng có cái chi nữa cả. Thế là nghĩa làm sao hở chị? Nguyễn nghĩ hoài mà chẳng hiểu làm sao cả. Ngọc làm ơn chỉ dùm Nguyễn nha.

VŨ NGUYỄN (?)

Người gửi thư cho em chắc là đã xem phim « Where the boys are ». Trong phim đó, có anh chàng làm quen với cô nàng bằng những cái dấu hỏi trên bãi cát. Anh chàng đánh một « chú » dấu hỏi thứ nhất. Cô nàng viết tên mình. Anh chàng bồi thêm cái dấu hỏi thứ hai. Cô này viết số nhà mình. Vần vần. Kết quả họ quen nhau.

Người cô đơn

Nếu mình không có một người bạn nào hết thì làm thế nào để hết cô đơn? Trước đám đông như bữa tiệc hoặc party mà mình cảm thấy cô đơn thì làm cách nào cho hết cảm tưởng đó?

VIỄN PHƯƠNG (KBC 4915/4)

Một người bạn ! Rất dễ và rất khó. Nếu chỉ cần có bạn cho hết cô đơn, ta có thể chơi cái trò « thời trang nhạc huyền » tức là tìm bạn bốn phương trên một số nhật báo. Nhưng người bạn nằm trong danh ngôn « Tất cả sẽ bị xóa bỏ, tan vỡ, trừ tình bạn » thì kiếm vất vả đấy. Bởi người bạn này thuộc loại Bá Nha của Chung Tử Kỳ, Dương Lễ của Lưu Bình. Mà đã nói đến tình thì tình tự nhiên nó tới, cơ duyên nào đó dẫn nó tới với mình hoặc sớm hoặc muộn hoặc không bao giờ nó tới. Để bớt cô đơn trong khi chờ đợi người bạn tới, người bạn ta mong mỗi kết nghĩa vườn đào, bạn hãy chịu khó đọc sách. Sách cũng là người bạn tốt, người bạn không biết phản bội, người bạn luôn luôn giúp ích ta. Còn cái cảm tưởng cô đơn trong đám đông, chả khi nào làm cho nó hết, trừ khi mình dám « nham nhở » và chấp nhận đồng hóa với đám đông một cách dễ dàng. Và, chỉ còn cách... đừng đến đám đông. Người cô đơn có mặt ở đám đông nhìn rõ nỗi cô đơn của mình hơn ai hết. Chừng nào phim « Người cô đơn »

của đại đạo diễn quốc tế Hoàng Thi Thơ ra mắt, bạn thử hy sinh chút tiền còn mua cái vé coi thử xem có hết cô đơn chẳng?

bây giờ đã lớn

Làm thế nào để nói cho « người ta » biết rằng mình đã lớn không còn là « cô bé » như « người ta » vẫn gọi?

PHẠM THÁI HẠNH (Sài Gòn)

Hãy viết một cái truyện ngắn, cái tùy bút hay bài thơ (không cần hay đâu nhé, vì chỉ dành cho « người ta » đọc thôi) lấy nhan đề: *Bây giờ đã lớn*. Nếu « người ta » vẫn còn gọi là « cô bé » thì mặt vênh lên, xưng là chị đi. Hay, hồn hơn, noi vói giọng giận dữ: *Bé không muốn làm cô ai, kể cả « người ta ».*

đừng có lo

Rất mà mình thương dân hủi của nhưng họ thấp hơn mình một chút thì làm sao? Va làm thế nào cho mọi người đừng có nhìn mình với cặp mắt là lạ em ngại lắm. Con gái mà cao 1m60 có cao quá không chị?

MỘNG NGỌC (Gia định)

Ca dao có hai câu:

Chồng thấp mà lấy vợ cao.

Như đôi dưa lệch so sao cho vừa. Thuở tác giả hai câu ca dao trên ngồi vì von cái sự thấp cao thì chưa có ruộng và đĩa. Bây giờ, có đĩa, so dưa không vừa, ta ăn bằng đĩa. Lo gì. Theo Ngọc, con gái cao hơn con trai một cái đầu trong thú vị lắm. Tình yêu không ai phân chất tại sao lại so sánh thấp cao? Người ta nhìn mình với cặp mắt là lạ càng thú. Vì độc đáo. Vì khác hẳn cái nhân gian quanh mình. Nếu bình thường như mọi người, ai nhìn ta nữa đây! Cao 1m60 đâu có quá cao. Vả nữa, ca dao

còn có những câu chống lại hai câu trên:

Ở sao cho vừa lòng người

Ở rộng người cười, ở hẹp người chê

Cao chê ngồng, thấp chê lùn

Béo chê béo trực béo tròn

Gầy chê xương sống xương sườn lòi ra!

hoa gạo

Chúa ơi, đừng trách em què cẳng cụt..., cả cụt. « Hoa gạo » là hoa gì mà mấy ông thi sĩ nhắc nhở « g.o.à.i » « Anh đã từng đi khắp bốn phương Tháng hai anh có thấy trên đường Những hoa gạo đỏ tươi màu máu Nhàn nát như người lính tử thương. » (nhắc khéo cho em tập tễnh làm thi... sỏi với ».

BÍCH MICHELLE (Sigi)

Cây gạo khác với cây gòn. Từ cây này, mình như, cái còi ở miền Bắc và miền Trung. Nó cao, to (để hy vọng thành cây còi thụ) thà sù sì nhưng gai. Loại quả (giống chim đen dơ bẩn) thích làm tổ trên cây gạo lắm. Tháng hai, hoa gạo nở đỏ chói. Mỗi cái hoa to bằng cái nắm tay... người lớn. Khi nó rụng, nó kêu cái bộp, chẳng thơ mộng tí ti ông cụ nào hết trơn. Vì nó to, lại ở trên cao nên nó « bong nhông » xuống đất, nó tan xác nhầy nhụa trông sợ ghê ghê là. Như máu « người lính tử thương » ấy. Hoa gạo không thơm đâu. Nếu nó thơm, sức mấy quả làm tổ được. Chim phượng hoàng sẽ độc chiếm chứ bộ. Tháng năm, những chiếc hoa không chịu « bong nhông » sẽ kết thành trái dài. Rồi vỡ ra bởi nắng. Trái đầy bông. Gió thổi, bông gạo bay theo gió, lơ lửng trong không gian. Bây giờ thì hơi hơi thơ mộng...



truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Chị Kim đi chơi hoài mà chả bao giờ Hương được đi theo. Chị Kim đòi gì ba cũng chiều hết. Hình như ba sắp phá vườn đi xây piscine cho chị ấy đó chú. Dạo này chị ấy ưa gây chuyện với Hương hoài. Bà ấy chương ghê.

Hương nói, Hương nói và Hương nói. Trục đứng im lặng, nhìn xuống.

Sinh nhật mười lăm tuổi của Hương có Trục như là cô bé đã hẹn. Bạn bè cỡ tuổi Hương trên mười đưa, chúng cười nói, đùa dỡn, phá phách như giặc. Hương của buổi tối mười lăm tuổi dĩ nhiên là diện, cô bé mặc cái jupe ngắn đỏ, màu đỏ của thứ hoa hồng B B, rất nhí nhảnh. Hương đẹp, cái đẹp thu hết về cả đôi mắt, một cách đáng sợ. Trục nhìn Hương và thấy lạ ngay. Và lạ đến giật mình khi vừa thấy cô bé ở bậc cửa : mái tóc dễ thương của cô bé đã cắt ngắn sát gáy theo kiểu con trai. Hôm nay Thiên Hương mười lăm tuổi. Thiên Hương phải khác. Thiên Hương đã lớn. Thiên Hương thích mình được coi như là người đã lớn. Thiên Hương đứng trước mặt Trục :

— Bữa nay chú thấy Hương thế nào ?

Trục cười :

— Đẹp lắm.

Hương không chịu, chú phải nói trông Hương nhớn hẳn ra. Trục lại cười, ừ, trông Hương nhớn hẳn ra.

— Có quyền « kên kên xi po » chú được chưa ?

Trục trừng mắt nhìn Thiên Hương như là nhìn thấy Thiên Kim, rồi chàng nheo mắt :

— Được lắm.

Hương phá lên cười với tay « tát yêu » Trục một cái khá mạnh rồi cô bé biến vào trong đám bạn bè ồn ào.

— Nhỏ Hương hôm nay trông sáng như sao.

— Ngon lành như trái táo.

— Mặn mà như... muối ớt.

Có đưa niu nhau, hỏi nhau.

— Ê, kếp của nhỏ Hương đó hở?

— Đâu?

— Cái anh chàng cao cao đó.

— Bỏ đó chứ.

Cả bọn bá vai nhau cười. Trục thấy khó chịu khi ngồi cùng bàn với đám choai choai. Có đứa trông hiền lành dễ thương thật, nhưng phần đông là chúng ngồ ngáo, ăn diện hip pi trông rất bực mình. Thằng con trai ở tuổi chúng của 10 năm trước bây giờ ngồi chỗ này hút thuốc lá và thấy lạc lõng một cách tệ hại, trơ trẽn. Nhưng không thể nào là đứng lên về được, Trục ạ.

Thiên Hương, với mười ngón tay mân mê sợi dây đeo một đồng tiền tròn lờn trước trước ngực, đứng lên tuyên bố:

— Hôm nay tôi mười lăm tuổi.

Con bé cúi mình trên chiếc bánh sinh nhật thời tắt những ngọn nến tuổi mình. Nhưng còn một ngọn nến đến hơi thứ ba vẫn chưa chịu tắt. Đó là ngọn nến thứ mười lăm bương bình của Hương. Hương vận dụng một hơi dài thổi một cái đến nỗi cây nến nhỏ bé tội nghiệp gục luôn trên đĩa bánh. Cả bọn vỗ tay reo hò khi những làn khói nhỏ vừa tan mất. Hương cầm con dao Samurai dài, nhọn như như trước đám bạn.

— Ta sẽ chia đều cho chúng mi, mỗi đứa có luôn phần cả một cây nến để làm kỷ niệm.

Đến phần bánh Trục, vô tình Trục được Hương chia cho cây nến tội nghiệp bị ngã xuống cùng với khi tắt. Cây nến thứ mười lăm. Trục vuốt nhẹ lớp kem mỏng dính vô, cái chân nến màu hồng, thân nến màu ngà. Trục tỉ mỉ nhận xét và chàng đọc được hàng chữ nhỏ: *Thiên Hương mười lăm tuổi*. Hàng chữ viết trên một băng giấy nhỏ cuốn vòng dưới chân cây nến. Cây nến nào cũng có băng giấy nhỏ ấy được Hương chia cho bạn bè như một kỷ niệm. Ngày Thiên Hương mười lăm tuổi. Trong đám người ngồi cùng bàn có lẽ không ai nhận ra hàng chữ ấy, cho đến khi về nhà. Trừ Trục ra. Trục bỗng nhớ hai bông ngọc lan được cuộn trong một chiếc lá, cột bằng sợi len tuần trước Hương cho Trục giờ cả hoa lẫn lá đã héo, nhưng xác của chúng vẫn còn nằm trong ngăn kéo của chàng. Ý nghĩ lãng mạn của Trục hôm nào đứng bên cửa sổ với Thiên Hương trở về thăm lại. *Mai này khi em lớn lên, anh nhất định cưới được em làm vợ*. Trục mỉm cười. Nhưng giọng nói lớn của Hương kéo Trục về với thực tại khi cô bé vác một chai sâm banh ra:

— Rượu này của ba Hương, Hương lớn đó, nếu các bạn đồng ý ta nên làm mỗi đứa một ly nhỏ.

Cả bọn nhao nhao lên.

— Đồng ý.

— Ly lớn càng hay.

Trực miễn cưỡng làm cái công việc mở nút chai rượu cho bọn trẻ uống, mỗi đứa một ly nhỏ. Trực dành phần chai còn lại. Thiên Hương nốc hết ly rượu của mình một hơi, mắt cô bé đỏ kè. Trực đề ý, con nhỏ nói luôn miệng. Kệ em, ngày vui về của em, em có quyền vui vẻ.

— Đề nghị mỗi người hát một bài.

— Cái màn xưa như trái đất đẹp hai đầu.

— Đáng lẽ phải có nhạc.

— Rất tiếc.

Hương nhún nhẩy:

— Hẹn các bạn năm sau.

Lời hứa của Hương hình như là chẳng có gì liên quan tới Trực. Tiếng ồn ào của bọn trẻ càng lúc càng vây chặt lấy chàng, tưởng như ngộp thở. Lẫn trong đó có cả tiếng Hương. Hương nói nhiều, Hương lia lia cái miệng, Hương nói đến nỗi Trực không còn nghe kịp gì. Và tiếng cười òa vỡ, nhộn nhắt như những miếng thủy tinh khiến Trực khó chịu đến nỗi, như không thể chịu được. Có lẽ tại Trực đã nhìn Hương với một đôi mắt, một ý nghĩ Hương là cô bé hoàn toàn khác với mọi cô gái khác đồng tuổi. Ngay thơ, dễ thương và thật ngoan thật đẹp. Trực muốn kéo Hương, giữ cô bé ngồi yên trên ghế, em làm ơn ngậm cái miệng em lại. Em hãy giải tán cái lũ bạn của em cho chúng về nhà chúng đi. Còn em, em đi thay chiếc áo trắng hiền lành và dễ thương thường ngày ngồi cùng bàn với tôi. Nghe tôi giảng bài và cầm bút viết. Tôi chỉ thích nhìn em ngồi yên hiền lành như một con nai, con nai có đôi mắt lớn như ướt nước, em nghiêng nghiêng đầu trên trang vở và tóc em xõa vừa ngắn ngang vai. Nhưng mái tóc ấy giờ đã mất. Nhìn Hương cười nói trước mặt, Trực buồn quá đỗi, chàng cảm thấy mình như vừa mất mát một cái gì khiến chàng tiếc nuối và xót xa. Hôm nay Thiên Hương mười lăm tuổi, cô bé không còn là một Thiên Hương của ngày hôm qua, Thiên Hương yêu dấu của Trực.

Trực lấy cơ này nọ đề rời bàn, rời đám bạn bè ồn ào của Hương. Tôi sẵn sàng đợi để thấy em một mình, tôi tin chắc khi em bỏ bạn bè em sẽ trở lại em, Thiên Hương yêu dấu của tôi. Trực ra đứng ở khung cửa sổ có bờ hoa Mười Giờ nhìn xuống dưới vườn. Vườn cây tối om và Trực không thể nhìn thấy rõ cây me ở góc vườn, ngoài một bóng xạm nhòa nhòa sương khói. Thừ sương khói mọng tưởng vờn vẽ trăm ngàn sợi, trăm triệu nét trong đầu óc Trực, từ ngày nhận ra Hương, cô bé có đôi mắt rộng, vùng sương khói ấy tràn lan bao trùm tất cả giờ giấc của Trực. Nhiều khi trở về căn gác trọ, ngồi vào bàn ăn, chàng chợt thấy làm như mình có nhớ người con gái nhỏ bé đó, có gì quyến luyến và ràng buộc chàng mỗi ngày với cái cổng sắt cao

và cái nút chuông cửa. Ở tuổi chàng, thời của những dao động đầu đã qua, thời của những xôn xao, ngổ ngàng đầu đã hết. Thế mà chàng lại cảm thấy, y nguyên vậy, những xôn xao ấy dao động ấy của ngày nào. Mặc dù bạn bè chàng có lần nói, cái thằng ấy đã sống gấp ba gấp bốn lần tuổi của nó. Chàng đã một thời, thời của một thanh niên vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa gia đình, chàng sống mãi miết, hăm hở như một mũi tên. Dĩ nhiên trần sao được cả những bước buồn phiền, âu nan, mệt mỏi, ề chề bất buộc phải có. Đôi khi chàng tưởng tâm hồn mình đã mọc rễ cằn cỗi, đã đóng lại thành đá khô khan. Nhưng chỉ là tưởng thôi, và chàng lại mơ mộng, lại lý tưởng. Chàng nghĩ, nếu ta không tìm được gì để mơ mộng, lý tưởng ta sẽ là kẻ bỏ đi sớm. Thác thành đất thành đá cho xong. Đám bạn đã nhìn Trục với con mắt ngờ vực, lạ lùng. Thằng Trục độ này coi bộ mơ mộng dữ. Ồ, con sói khi mơ mộng. Con sói trở lại đồng bằng, đề nạp mạng hay đề gây nguy hiểm thêm đây? Trục cười, các anh biết khi khổ gì được về tôi. Mỗi thằng sống là một cái Kim Tự Tháp huyền bí, cóc ai biết ai được.

Thời gian đứng ở cửa sổ Trục đốt rỗng hết một phần bao thuốc còn lại, chàng vo tròn cái xác bao thuốc thành một nắm nhỏ rồi ném thật mạnh ra ngoài vườn, làm như là Hương đã ném cái đuôi bánh mì, tưởng như là nó sẽ rớt xuống gốc cây me ở góc vườn. Không biết con sóc nâu có còn ở đấy. Sáng mai ấy mà, nó sẽ tưởng cái đuôi bánh mì và sẽ bò xuống, cầm cái xác bao thuốc bằng hai chân trước đưa lên miệng nhấm nhấm mới biết là mình bị lừa vì háu ăn. Rồi nó sẽ mắc cổ mà chuồn lẹ. Hương thấy, tha hồ cho đôi mắt của Hương long lanh.

Bữa tiệc tàn sau lưng Trục. Đám bạn bè của Hương rã. Cuối cùng chúng còn chơi một trò chơi tình cờ, một đứa nào đó tìm ra được cái công tắc đèn phòng và đèn cầu thang, tắt đi. Trong bóng tối chúng xô đẩy nhau cầu véo nhau la hét om sòm khi bước xuống nhà. Trong hỗn độn ấy, Trục vẫn nhận ra tiếng Hương.

Trục đợi cho bọn trẻ ra khỏi cổng hết rồi chàng mới lững thững bước xuống, đụng đầu với Thiên Hương đã tiễn đưa bạn cuối cùng và trở lên. Hương níu lấy cánh tay Trục:

— Hình như chú không thêm đóp một cái chả giò nào cả, chú chệch tiệc sinh nhật của Hương hả.

— Đâu có, tôi đóp căng cả bụng. Tôi vui quá đó chứ.

— Chú xạo.

Trục cười, người lớn mà thêm xạo với con nít làm chi. Hương hét lên:

— Cho chú một giây để nói lại, ai là con nít?

— Hương.

Hương trừng mắt nhìn Trục, «kên xi po» Trục. Con bé ngồi ghếch lên yên xe Trục, có một cái gì khiêu khích non nớt, học đòi trong dáng ngồi đó. Cổ áo cô bé bung ra một hạt nút tự lúc nào, có thể là lúc hỗn độn khi cả bọn bước xuống thang xô đẩy nhau.

Nhìn điệu bộ của con bé mới lớn Trục muốn bật cười và càng ngày càng thấy Thiên Hương giống Thiên Kim. Cười chẳng đẹp gì, nhưng là một cái nhếch mép xót xa, Trục đập vào vai Hương khi cô bé vẫn còn « kên kên » Trục :

— Làm ơn xê ra cho tôi lấy xe đi về.

Thiên Hương mím môi :

— Đâu có dễ thế được.

— Sao ạ ?

— Nói xong rồi bỏ về.

Trục nhún vai cười. Thiên Hương nói ra cái điệu hằn học :

— Chú tàn nhẫn lắm chú biết không.

Trục trở mặt :

— Ờ hay...

— Người ta lớn rồi mà chú cứ coi người ta như con nít hoải.

Trục nói cho xong :

— Ừ, thì cô lớn rồi.

Thiên Hương không bằng lòng :

— Chú không nói cái giọng đó.

Trục lại nhún vai :

— Hương muốn sao cũng được, Hương giống hệt chị Kim.

Giống chị Kim là đã lớn, Hương vỗ lấy cánh tay Trục :

— Chú hẹn sinh nhật Hương chú dẫn Hương đi phố mà chú không thêm nhớ. Mai nha chú.

— Mai tôi bận.

— Mốt đi.

— Mốt tôi cũng bận.

Hương bắt ngờ choàng hai tay lên cổ Trục, cô bé hơi ngả đầu về phía sau, giọng đầy hơi rượu, nóng bừng :

— Chú không thêm chiều Hương gì hết.

Trục gỡ tay Hương ra ừ ào ào cho qua chuyện. Chàng quay đi để tránh một cái nhúm mày khó chịu. Ta muốn thơ mộng một chút mà ta không tìm được.

Trục đập máy xe ba bốn lần mà cái xe bỗng dưng là nhất định không chịu nổ máy. Nhưng dù thế nào thì chàng cũng không muốn đứng ở cái sân này lâu thêm một phút, chàng sợ phải nhìn thẳng vào Hương, nhớ chợt thấy mặt đứa con gái nhỏ có son phấn, chàng sẽ thất vọng lắm.

Sáng hôm sau, Trục trở lại ngôi nhà có cổng sắt cao, đó là lần chót. Và chàng đã quyết định xin nghỉ dạy cho Thiên Kim và Thiên Hương. Bố mẹ Kim Hương lạ lắm, chẳng hiểu cơ gì mà chàng lại bỏ dạy ngang như vậy. Chắc rồi Thiên Kim và Thiên Hương cũng lạ lắm, nhưng nhất định là Trục không muốn gặp lại cả hai thêm một lần, như một lần từ giã. Buổi

sáng chủ nhật có lẽ hai chị em đã đi phố. Ra tới cổng Trục nhìn lại cây me ở góc vườn và xót xa một chút, tiếc nuối một chút. Rồi mai một cây me ấy sẽ bị đốn đi, như mái tóc dài của Hương đã cắt ngắn đi. Tuổi thơ ngọt ngào của Hương đã già từ sớm như con sóc nâu dễ thương sẽ không bao giờ còn trở lại thăm nơi cũ nữa. Bởi khi trở lại nó sẽ không còn thấy cái gốc cây me đã cho nó cái đuôi bánh mì dẻo nào, nó sẽ buồn lắm. Trục nhớ tới cây nến nhỏ có nòng chữ *Thiên Hương mười lăm tuổi* mà hôm qua chàng đã bẻ nát ném lại trước cổng nhà Hương một cách chán nản, thất vọng. Thực ra chàng đã thất vọng. Ta muốn tìm một chút thơ mộng mà ta chưa bao giờ tìm được. Còn lại chàng, những bông ngọc lan đã khô, xác của nó vẫn còn nằm ngủ trong chiếc lá, cũng đã khô, trong chiếc ngăn kéo bàn của chàng. Trong một ngăn kéo nhỏ của đời chàng.

mười

Hiền vừa tới trường thì gặp Chuyên đi ra tới giữa sân. Hiền hỏi, ủa sao Chuyên về sớm thế. Lộn xộn, Chuyên nghỉ hết cả bốn giờ.

— Nghĩa là từ sáng tới giờ không học gì cả.

— Vâng.

— Sao bây giờ mới về ?

Chuyên nhìn Hiền rồi cúi xuống :

— Chữ anh Hiền tới đây làm gì ?

Hiền chỉ gọi cho Chuyên ngừng mặt lên, chàng nói nhỏ :

— Chưa trễ lắm chứ, phải không Chuyên ?

Chuyên ngược lên nhìn Hiền, mắt long lanh sau lòng kính. Nàng không nói nói gì. Hiền bảo, khách tới nhà mà chả thấy chủ nhà nói gì, ngại ghê.

Chuyên cười nhỏ :

— Ai là chủ nhà bao giờ.

Nói thế và Chuyên đi ngược trở vào trường. Chuyên đi trước, Hiền theo sau và rõ ràng và vẫn còn những ngượng ngập. Họ theo nhau lên giảng đường lầu hai, nhưng bây giờ là những chiếc ghế nhìn xuống dãy cư xá bên hông trường.

Hiền nói :

— Mỗi sáng bố tôi đưa Chuyên tới trường rồi trưa đón về như vậy nhờ Chuyên nghỉ giờ sau thì sao ?

— Chuyên ngồi thư viện đợi bố. Nếu về sớm nhiều Chuyên sẽ nhờ người bạn trai thân nhất đưa về nhà và Chuyên sẽ điện thoại cho bố để bố khỏi tới trường đón.

Hiền bảo, Chuyên bỏ cái tiếng người bạn trai thân nhất ấy đi, nghe nó... làm sao ấy. Chuyên cười, nhỏ Dung nó trên Chuyên vậy đó chứ. Anh xem, Chuyên xòe mười đầu ngón tay ra. Những móng tay của Chuyên trước đây dài mới vừa được cắt ngắn. Tại một lần Hiền có ý kiến, tôi sợ người mang móng tay dài.

Chuyên hỏi :

- Tại sao không thấy anh hút thuốc lá bao giờ ?
- Có chứ, nhưng thỉnh thoảng thôi.
- Thỉnh thoảng là khi nào ?
- Chẳng hạn như, Hiền nhìn Chuyên, hôm Hội Tết ở đây.

Chuyên im lặng. Hiền hỏi :

- Nhưng tại sao Chuyên lại hỏi thế ?

Chuyên nhìn xuống những ngón tay mình :

- Tại bố dạo này hút thuốc nhiều ghê, Chuyên đâm sợ. Từ ngày mẹ mất bố bỏ rượu vì mẹ ghét rượu nhưng bố lại bắt đầu ghiền thuốc lá.

- Chắc cũng chẳng có gì quan trọng lắm đâu Chuyên.

Giọng Chuyên bình như cô khác đi :

- Tại Chuyên tự nhiên thấy anh hao hao giống bố.

Hiền nhận ra trong giọng nói Chuyên có lẫn những giọt nước mắt, như hôm Chuyên ngồi voi chàng nhìn ra khu đất lầy lội ở sau nhà, nàng đã không dấu được những giọt nước mắt. Bỗng dưng Hiền ước mình có một đôi cánh rộng như đôi cánh đại bàng để có thể dang ra bao bọc lấy nàng, người con gái nhỏ bé, yếu đuối đang ngồi cạnh mình. Hiền xòe tay ra đặt gần bàn tay Chuyên khẽ nói, cho anh mượn bàn tay của Chuyên đi, khi một giọt nước mắt của nàng vừa chực trào ra khỏi khoé mắt. Chuyên ngập ngừng, ngại ngần và có lẽ đó là giây phút xem run rẩy nhất của đời Hiền. Một giây rồi hai giây, ba giây chờ đợi... Chuyên rút bàn tay ra khỏi bàn tay kia của mình đang nắm lại trước mặt rồi khẽ đặt lên bàn tay người con trai mà đã một lần bảo nàng, thôi đừng khóc nữa Chuyên. Chuyên cúi xuống và bây giờ thì cả hai cùng run rẩy. Những ngón tay của Hiền cong lại siết lấy bàn tay nhỏ bé của Chuyên là một lời an ủi, vỗ về. Thôi đừng khóc nữa em. Anh biết không, lớn lên em chỉ nhìn thấy, chỉ biết một mình bố trước cuộc đời em. Bây giờ thì em thấy cái hình ảnh ấy trước mặt em đang nhạt nhòa dần, rồi có thể là sẽ mất đi. Em không buồn sao được, em không khóc sao được. Rồi anh sẽ hiểu em như em đã hiểu em. Tại sao tự nhiên em thấy anh hao hao giống bố. Và anh ơi, khi một bàn tay đã đặt lên một bàn tay thì có nghĩa là sao hở anh ?

(Còn nữa)



MÙ SƯƠNG • BÙI HỮU MIÊN

Đà Lạt, mùa sương mù. Buổi sáng, mặt trời đã lên cao nhưng sương mù vẫn chưa tan. Mặt trời đỏ, treo lơ lửng mờ ảo giữa sương trên đầu hàng thông phía xa. Sương mù lãng đãng bên những biệt thự còn im lặng như say ngủ. Dưới hồ nước lặng và phẳng như sương, mặt nước loáng thoáng hơi tỏa lên như những sợi khói lam chiều.

Cửa sổ phòng ăn của biệt thự trắng bên ngọn đồi Cù đã được mở ra. Giờ này, đứng ở cửa sổ đó người ta có thể nhìn thấy những cánh phù dung trắng và những tà áo trắng của học sinh trường nữ trung học. Tất cả đều có vẻ co ro.

Bàn ăn thường ngày có bốn chiếc ghế. Ông bà Minh Tâm, cậu Minh Ngọc, cô Hạ Phương. Nhưng sáng nay có thêm một chỗ ngồi cho Lâm, bạn của Minh Ngọc từ Saigon lên có chút việc cần trên này. Buổi sáng lạnh. Căn phòng lò sưởi vẫn cháy nhưng ông Minh Tâm thường có thói quen mở cửa sổ để nhìn ra vườn, những con đường và những ngọn đồi mù sương buổi sớm.

Chị Hai dọn món điểm tâm cuối cùng lên bàn rồi lui gót trở ra. Bàn ăn không còn chiếc ghế nào trống. Bữa điểm tâm được bắt đầu trong không khí lặng lẽ. Ông bà Minh Tâm thường mặc quần áo đến sở ngồi vào bên bàn ăn. Ăn xong ông bà sẽ đi ngay. Ông Minh Tâm lên cho một ngân hàng tư, và bà Minh Tâm làm cho hãng hàng không. Ông Minh Tâm cầm muỗng khuấy đều ly cà phê của mình, nhìn thấy Lâm đang xé vụn những mẩu bánh mì.

— Cậu Lâm thấy ở đây thế nào ?

— Thưa bác, cháu cảm thấy thích hợp ghê lắm ạ.

Lâm đáp như vậy rồi nhìn ra phía cửa sổ. Cậu rất thích những đôi thông mờ ảo trong sương. Bà Minh Tâm hợp một ấm nước trà, cũng nhìn ra cửa sổ nhưag để ngắm những đóa hoa phù dung nở trắng dưới vườn.

— Nhưng cháu Lâm có chịu lạnh nổi ?

Bà không gọi cậu Lâm như chồng. Bà thường thân mật và rất hiếu khách. Lâm thấy dễ chịu giữa không khí của gia đình bạn. Cậu Minh Ngọc lên tiếng :

— Chịu nóng thì được chứ lạnh sao được, Lâm nhỉ ?

Lâm nhìn bạn cười đáp :

— Chắc vài hôm rồi sẽ quen.

Bà Minh Tâm thôi không nhìn ra vườn nữa. Bà đặt tách trà đã vơi nửa xuống bàn. Cầm khăn lau miệng và đùa :

— Biết đâu cháu sẽ mê thành phố của bác.

Vừa nói bà vừa đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Một lúc sau ông Minh Tâm cũng đứng dậy và đi ra. Suốt bữa ăn người ta nhận thấy cô Hạ Phương không nói một tiếng nào cả. Riêng cậu Lâm, cậu chưa nghe được tiếng nói của cô Hạ Phương từ lúc bước chân vào căn nhà của bạn. Căn phòng chỉ còn lại có ba người. Cô Hạ Phương đặt ly sữa của mình xuống bàn rồi nhìn cậu Minh Ngọc cậu Lâm. Cô thấy e dè trước người bạn của cậu Minh Ngọc. Một lúc sau ba người nghe tiếng máy xe rồ lên ở dưới nhà. Cậu Minh Ngọc lên tiếng khi cô Hạ Phương sửa soạn đứng dậy.

— Hôm nay Phương lấy xe anh đi, anh ở nhà với Lâm.

Cô Hạ Phương đứng dậy và lấy tay vén tóc. Cô vẫn chưa nói gì. Cậu Lâm bây giờ mới thấy cô Hạ Phương cũng mặc áo dài trắng như những nữ sinh đi rải rác dưới kia. Và cô có vẻ nửa trẻ thơ nửa nghiêm trang, vẻ mặt không lãnh đạm không ân cần. Cậu Minh Ngọc tưởng cô Hạ Phương không nghe nên nhắc lại câu nói cũ. Cô Hạ Phương dạ nhỏ và bước ra khỏi phòng.

Sau khi cậu Minh Ngọc và cậu Lâm đã xuống dưới vườn, chị Hai rón rén bước vào phòng đóng hai cánh cửa sổ lại và dọn dẹp. Bàn ăn đã trống tất cả những chỗ ngồi.

Cậu Minh Ngọc cuối xuống sửa lại một cành phù dung. Và trong lúc đó cậu Lâm đang nhìn theo dáng cô Hạ Phương lái chiếc xe honda dame màu xanh lăn từ từ ra phía cổng.

Sương mù đã tan bớt ở tất cả mọi nơi và nắng đã hồng lên rải rác trong vườn. Cậu Lâm nhìn đóa hoa phù dung nở trắng và nghĩ đến chiếc áo dài đồng phục của cô Hạ Phương.

Cũng trong những chỗ ngồi của ngày hôm trước. Sau khi ông bà Minh Tâm đã ra khỏi phòng. Cậu Minh Ngọc đẩy đĩa trứng trắng sang cậu Lâm, nói với cô Hạ Phương.

— Chút nữa anh Lâm sẽ đưa Phương đến trường và đem xe về. Anh ở nhà sửa soạn vài thư Trưa Phương chịu khó về bộ. Hôm nay anh đưa anh Lâm đi chơi thác

Cô Hạ Phương dạ nhỏ và đưa mắt nhìn cậu Lâm. Cô không ngờ cậu Lâm nhìn mình. Cô bối rối chớp chớp đôi mắt và ngượng ngùng bước ra khỏi phòng.

Năm phút sau, cậu Lâm chở cô Hạ Phương đi ra ngoài hai cánh cổng sơn xanh.

Và buổi sáng cũng vẫn còn mù sương lãng đãng.

Cậu Minh Ngọc đưa tay che gió để mời điếu thuốc. Cậu dừng lại bên cửa một lát rồi mới bước ra với cậu Lâm đang đứng im lặng dưới thềm. Cậu Lâm cũng đang hút thuốc. Hai người đứng thì thầm gì đó với nhau. Cậu Minh Ngọc nhìn băng quơ ra vườn. Ban đêm miền sương mù lạnh hơn buổi sớm. Nhưng trăng rất đẹp ở bên hồ. Và cậu Lâm thấy lạnh co ro cũng là một nỗi tuyệt vời. Hai người nói với nhau thêm nhiều câu nữa và cùng bước trở vào.

Cậu Minh Ngọc đi từng hai bước lên lầu, trở vào phòng riêng. Cậu Lâm đốt một điếu thuốc mới và rẽ qua lối đến phòng học. Đèn phòng còn sáng và cậu biết cô Hạ Phương còn học ở trong. Cậu Lâm định nói gì đó với cô Hạ Phương

Cô Hạ Phương ngồi trước cuốn vở đã mở ra, một bên chỉ chít những chữ và một bên còn trống. Tuy ngồi đó nhưng cô Hạ Phương không học. Cô đang ngồi suy nghĩ điều gì đó. Cô Hạ Phương nghe rõ tiếng chân bước gần đến cửa phòng, từ từ lại rất lâu và quay gót lui. Cô Hạ Phương đứng dậy và nhìn ra cửa. Cậu Lâm vừa khuất bóng trên lối lên lầu. Cô Hạ Phương trở lại bàn học gấp cuốn vở lại và tắt đèn. Bóng tối xuống căn phòng và trên người cô.

Một giờ sau chị Hai thấy cô Hạ Phương còn ở dưới vườn. Chị muốn gọi cô vào nhưng lại không dám.

Cô Hạ Phương lặng lẽ bước vào phòng ăn.

Ở đó có hai chiếc ghế bỏ trống. Một của cậu Lâm và một của Minh Ngọc. Ông bà Minh Tâm không nói gì cả và bắt đầu bữa ăn. Cậu Minh Ngọc đưa cậu Lâm ra bến xe. Cô Hạ Phương bưng ly sữa lên nhưng không uống, cô nhìn màu trắng đục của sữa và buồn buồn. Một lát sau, ông bà Minh Tâm cùng đứng dậy đi ra. Ông Minh Tâm nói gì đó nhưng cô Hạ Phương không nghe rõ. Cô chỉ dạ nhỏ ơ hờ.

Chị Hai dợm bước vào phòng và thấy cô Hạ Phương ngồi thừ trong đó. Chị Hai còn đủ thời giờ để bước ra mà cô Hạ Phương không hay. Chị biết mình phải đi thật êm hơn lúc vào. Chị mỉm cười và nghĩ cô Hạ Phương buồn lắm vì cậu Lâm đã về Saigon. Chị đắc ý khi biết được điều đó.

Cô Hạ Phương không hiểu tại sao chị Hai lại bước trở ra. Nhưng cô cũng không buồn để ý lâu. Vì cô đang bận nghĩ đến một điều nào khác.

Khi cô Hạ Phương sửa soạn đến trường thì nhìn thấy mảnh giấy từ biệt của cậu Lâm để lại trên bàn học. Mảnh giấy có lẽ được xé ở một cuốn sổ tay. Cô Hạ Phương đọc xong xé vụn mảnh giấy và không hiểu nghĩ sao cô lại nhặt tất cả lên và bỏ vào hộp viết. Rồi lặng lẽ xách cặp đi ra.

Đalat, mùa sương mù thật buồn.

BÙI HỮU MIÊN

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Bạn ngọc thân mến,

Thư bạn ngọc gửi cho Tuổi Ngọc rất nhiều mà trang báo trả lời chỉ có hạn. Tuổi Ngọc đã có nhiều mục tâm sự với bạn ngọc rồi, trả lời thư đầy đủ, e rằng tờ báo sẽ biến thành hộp thư mất. Vậy từ nay trở đi, theo đề nghị của nhiều bạn ngọc, Tuổi Ngọc chỉ trả lời những thư có liên quan tới nội dung, hình thức của tuần báo của chúng ta thôi. Những bức thư hỏi thăm anh em tòa soạn hay khen ngợi Tuổi Ngọc, bạn ngọc coi như Tuổi Ngọc đã nồng nhiệt đón nhận mọi khích lệ chân thành của bạn và xin cho Tuổi Ngọc được miễn trả lời. Khi có trường hợp cần được trả lời thư riêng (cần lắm đấy nhé), bạn ngọc hãy gửi thêm phong bì dán tem và đề địa chỉ sẵn, Duyên Anh sẽ phúc đáp bạn liền. Và những thư riêng, xin chỉ hỏi về Tuổi Ngọc. Duyên Anh, Đình Tiến Luyện xin phép không phúc đáp những thư nào hỏi ra ngoài sự đóng góp ý kiến và xây dựng tuần báo của chúng ta.

TUỔI NGỌC

● **THANH THỦY (Vũng Tàu):** Xin lỗi cháu về việc trả lời thư trễ. Đã lên tới Sài Gòn mà «không dám» ghé tòa soạn chơi. Lần sau nhớ đề con thả ở nhà nhé. Việc đó chả có gì phải cảm ơn.

● **N.V.H. (Đà Nẵng):** TN 40 không còn số nào cả. Chuyện giữ cho đủ bộ TN mà có gì gọi là «tiểu tư sản» ghê quá vậy. Mong thư Hải như đã hứa.

● **PHAN THÚY LOAN (Huế):** Đã lưu ý nhà phát hành về việc phân phối báo. Chắc nay TN ở Huế đã có nhiều chữ? Tình trạng bây giờ chung cả như thế, biết sao hơn, em. Ngọc Thân Ái gửi lời cảm ơn em trước. Nón bài thơ kèn càng chắc khó gửi. Người em hỏi có phải không, anh không rõ. Rất tiếc số báo em hỏi không còn một số nào ở Tòa soạn cả.

● **HUỲNH CÔNG HẦU (KBC. 6876):** Rất cảm động khi đọc thư bạn. Sự lo lắng của bạn cho TN nay đã sáng sủa hơn rồi. Rất mong được làm bạn lắm chứ. Mong thư bạn để không phải là lần cuối cùng. (PĐT)

● **ĐT NHƯ QUÊ (Huế)** Đang xem những tấm bia của cô. Màu sắc tươi lắm nhưng những mắt thì quá thâm. Mong nhận được những bia mới.

● **DƯƠNG HẠ TÙNG (?)** Cô nói rất đúng, nhà văn hẳn chẳng là cái thá gì cả, «mua vui cũng được một vài trống canh» đã là may mắn lắm, hãnh diện lắm cho hẳn, nói chỉ tới chuyện lớn lao. Tôi quan niệm như vậy nên cũng dễ dãi thôi với chữ nghĩa mình viết. Thư cô cho tôi nhiều xúc động mới. Chắc cô không thích một lời cảm ơn đâu nhỉ (ĐTL)

● NGUYỄN HOÀNG VŨ LỆ (V.L): Rất thích thú khi đọc thư em. Việc bài vở, khi nào thấy dặng là... được. Cảm ơn lời chúc của em.

● TRẦN THỊ HỒNG VÂN (Caçy Lớn): Chú ít khi có mặt ở tòa soạn vào buổi chiều. « Thăng Khoa » đã phát hành khắp nơi. Nhà phát hành độc quyền phát hành nên chú không thể chiều theo ý chán được.

● LÊ THỊ SƯƠNG NGỌC (Kiến Hòa): Cháu gửi cho những bài khác. Những bài trước đã nhận được đủ cả.

● MÂY (Đà Nẵng): Rất tiếc những số báo cháu hỏi không còn một số nào. Chú cũng không biết sao hơn cháu ạ.

● JALAU (Nha Trang): Rất tiếc. Thành thật rất tiếc. Tuổi Ngọc bây giờ không thể « nhìn xuống » những vấn đề nghị viên, dân biểu. Riêng bài mùa xuân của dân tộc Chiêm Thành, đọc thật xúc động. Nhưng ta đã ở trong cộng đồng dân tộc. Vết thương cũ, nhắc lại làm chi? Phải nên hiểu quê hương mang ý nghĩa rộng, bao la hơn. Nếu cần thư riêng, cho địa chỉ nhé. Thân. (D.A.)

● TRẢ HOÀNG (Sài Gòn): Chuyện « tham phú phụ bần » là do em và vài bạn khác nói chứ anh không dám nghĩ thế đâu. Vâng, Tuổi Ngọc sẽ cố gắng để khỏi phụ lòng bạn ngọc. Đề nghị về trang thơ của cháu đã thực hiện rồi đó. Dĩ nhiên, cháu « có quyền viết dài dài ». Chú đang mong cả hai tay đây.

● TÂM HOÀI LAN (Sài Gòn): Đã nhận được bài em. Đang đọc. Cứ gửi tiếp.

● NGỌC (Thủ Thừa): Bác bạn ghê lắm nên không thể trả lời thư riêng

cho cháu được. Làm báo khổ lắm chứ chả sung sướng gì đâu, cháu ạ. Cháu có giận thì bác cũng đành chịu vậy chứ biết sao.

● P.N.L.C. (Sài Gòn): Anh em trong tòa soạn cảm động lắm về những lời chúc lành của em. Vâng, Tuổi Ngọc bắt đầu vất vả vào xó rồi. Bây giờ phải là giai đoạn... vùng lên chứ, phải không em. Mong thư và bài em.

● H. PHAN RANG: Đã vô đến nơi mà không ghé là một cái tội mà còn định hỏi tội con nhà KV nữa. Chuyện cũ cho con nhà KV xí xóa nhé. Cháu khen quá làm mũi cậu nở to ghê quá.

● MỘT BẠN NGỌC Ở ĐÔNG THÀNH: Vâng. Chuyện chú từ già làng báo là thật đấy. Nhưng là nhật báo và các báo « nặng kị » kia thôi. Riêng TN, chú sẽ cố gắng hết sức làm nó sống mãi và càng ngày càng khá hơn. Những năm gần đây đã thấy có trích văn của những nhà văn « hậu chiến » trong chương trình viết văn đó. Đừng thêm trở thành nhà văn chi, cháu ạ.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯƠNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
số 270, Đề Thám — Sài Gòn